

Зміст

Перше Слово	2
Помер Єгор Летов	3
Манускрипт	9
Мутная водица советского рок- н-ролла... ..	12
SURGICAL PENIS KLINIK	17
Фетиш лайна	24
Інтерв'ю з гуртом «FireHead»	32
Alija	37
Янголи насвинили	37
СКРАБ	42
Тіньовий Георг	49
Бути людиною	49
Два кроки у п'тьму, щоб себе зрозуміти.	54
Пошуки	56
Ніка (sebto Осінь)	61
Малюй метелика на фоні чорному	61
Розсунь стіни своєї кімнати	62
Нема листів	63
Твої янголи принесли з центральних вулиць	64
Я сьогодні збожеволів	65
Втікай	66
Віддзеркалення безладу	67
Тінь Дощу	69
Розбуди мене десь під осінь... ..	69
Знаєш, я не змогла би так, як ти	70
Осінні сутінки	71
Сьогодні 33 червня	72
Гра (диптих)	73
Silver Anxell	74
Из сборника «Там где в 34 карата сияет солнце...» ..	74
Из сборника «ЗОЛОТОЙ КОССМОС» 1992 г.	77
Из сборника «ИГРЫ ПАТРИРТОВ» 1995 г.	80
Почему завязывают глаза перед расстрелом?	87
На диску в другому номері:	94

Перше Слово

Журнал "Шум" це наша спроба підняти культурний рівень в суспільстві, спроба зробити свій власний внесок до загальної справи, в яку доклали зусиль безліч поетів, митців, художників та музикантів. Ми прагнемо дати читачу ту інформацію, яка була б корисна як для загального розвитку, так і для інтелектуальних роздумів про світ, та оточення в ньому. Ми готові надати можливість публікувати свої роботи в журналі кожному, хто хотів би щоб його почули інші, хто хотів би поділитися власною творчістю та працею, щоб вони знайшли своїх прихильників та шанувальників. В цьому журналі ніколи не буде ні політики, ні попси, ні цензури, ні розпалення ворожнечі між людьми з різними вподобаннями та ідеями. Ми назвали свій журнал "ШУМ", адже шум є всюди, саме шум здатен містити в собі найбільше інформаційних потоків, абсолютно різних напрямків та характеру. Як і в шумі, в нашому журналі Ви знайдете найрізноманітніші статті, твори, поезію, мистецькі роботи різних стилів та напрямків того, що називають МИСТЕЦТВОМ.

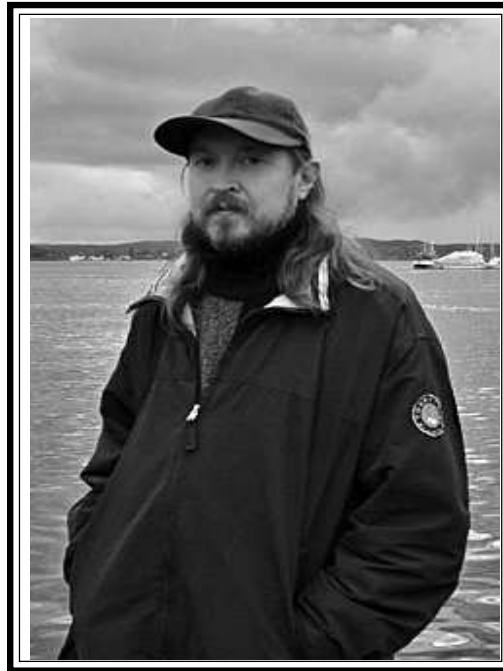
Якщо Вас цікавить співпраця з нами, або Ви хотіли б друкуватися в нашому журналі, чи просто хотіли б висловити свою думку або побажання, пишіть нам на електронну адресу *shadowm@mail.ru* або *ICQ 118145*

Чекаємо на Ваші відгуки

Редакція.

Помер Єгор Летов

*Когда я умер, не было никого, кто бы это опроверг"
Егор Летов, из альбома "Прыг-Скок", 1990 год*

Лідер групи "Гражданская Оборона" Єгор Летов помер 19 лютого 2008 року в Омську, у себе вдома. Причиною смерті називають серцевий напад. Йому було 43 роки.

Ігор Федорович Летов, (10 вересня 1964, Омськ), відомий як Єгор Летов - російський і радянський рок-музикант і поет родом з Омська, лідер групи "Гражданская Оборона", один з найяскравіших представників панк-течії на території СРСР в цілому, і в Сибіру зокрема. Молодший брат відомого музиканта-саксофоніста Сергія Лєтова.

Не для груку !!!

З відходом Ігоря (Єгора) Летова завершилася ціла епоха в російському році. Остаточо відійшов у вічність так званий "сибірський панк". Це був не так стиль музики, стиль життя, що характеризувався тотальним неприйняттям радянської системи, і, як наслідок, анархізмом.

Саме Летов довів протест в радянській рок-музиці до радикалізму. І саме він став своєрідним ідеологом бунтарської молоді 80-х - 90-х років 20 століття.

Революційний підхід знайшов свій відгук в масах в массах. Самопальні записи групи розійшлися по всій країні, після чого владі довелося втрутитися.

Своєю творчістю Єгор Летов поставив собі пам'ятник ще за життя. Напевне, в кожному російському місті в спальних районах можна зустріти підлітків, що під гітару співають нетлінні "Все идет по плану", "Про дурачка" и "Русское поле экспериментов".

43 роки - це звісно дуже мало. Але за мірками такого революціонера як Летов, це хоче на довге та щасливе життя.

80-ті

Музичну діяльність почав на початку 1980-х років в м. Омську, сформувавши разом з однопумцями (найбільш відомий з них, постійний соратник Летова, Костянтин Рябінов (Кузя Уо) рок-групу "Посев", а пізніше рок-групу "Гражданская оборона". На зорі своєї діяльності "Гражданская Оборона" внаслідок політичних гонінь з боку влади була змушена записувати свої музичні твори в напівпідпільних квартирних умовах.

У 1987-1989 роках Лэтовим і його соратниками було записано цілий ряд альбомів "Гражданской Обороны" ("Красный альбом", "Хорошо!", "Мышеловка", "Тоталитаризм", "Некрофилия", "Так закалялась сталь", "Боевой стимул", "Всё идёт по плану", "Песни радости и счастья", "Война", "Армагеддон Попс", "Здорово и вечно", "Русское поле экспериментов"), в цей же час записувалися альбоми проекту

"Комунізм" (Єгор Летов, Костянтин Рябінов, Олег Судаков (Манагер)), почалася співпраця Летова і Янки Дягільової.

Не зважаючи на напівпідпільне існування музикантів і їх т.з. ГрОб-студії, до кінця 1980-х і особливо, на початку 1990-х років вони здобули широку популярність в СРСР (пізніше в Росії), переважно в молодіжних колах. Пісні Летова вирізнялися сильною енергетикою, живим, простим, енергійним ритмом, нестандартними, часом шокуючими текстами, своєрідною грубуватою і, разом з тим, вишуканою поезією. В основі лірики Летова лежить неправильність всього оточуючого, і свою позицію він виражає не прямо, а через зображення цієї самої неправильності.

90-ті

На початку 1990-х років Летовим в рамках проекту "Єгор и опизденевшие" записані альбоми "Прыг-скок" (1990) і "Сто лет одиночества" (1992). Вони є одними з найпопулярніших і улюбленіших в народі альбомів. У 1994 році Летов стає одним з лідерів націонал-комуністичного рок-руху "Русский прорыв", веде активну гастрольну діяльність.

У 1995-1996 роках записує ще два альбоми "Солнцеворот" і "Невыносимая лёгкость бытия" (його група знов називається "Гражданская оборона"); музика в цих альбомах стає більш витонченою, "гранованою", тексти втрачають зайву грубість, стають поетичнішими, кожна пісня нагадує гімн, набуває разом з тим психоделічності.

Єгор Летов тривалий час підтримував Націонал-більшовицьку партію. Багато хто вважає що це суперечило ідеалам антифашизму, антинаціоналізму і панк-року в цілому. У лютому 2004 року Летов офіційно відхрестився від будь-яких, зокрема націоналістичних, політичних сил. До останніх років інтерес до творчості Єгора Летова слабшав, поки в 2004-2005 роках не вийшли два нові альбоми групи "Долгая Счастливая Жизнь" та "Реанимация", в яких були зібрані всі

пісні, написані після альбомів "Солнцеворот" і "Невыносимая лёгкость бытия" в середині 90-х.

2000

У травні 2007 вийшов альбом "Зачем снятся сны". Слід зазначити, що пісня з такою назвою присутня на випущеному в 2001 році в рамках проекту "Опизденевшие" альбомі "Психоделия Томоггоу".

Біографія

Дата народження:	10 вересня 1964
Місце народження:	Омськ
Дата смерті :	19 лютого 2008
Токи творчості:	1982-2008
Країна :	СССР, Россия
Професія :	Поет, Музыкант, Художник
Жанр :	панк, пост-панк, психоделік рок, рок

Смерть

Єгор Летов помер у віці 43 років, уві сні, 19 лютого 2008 року у себе удома в Омську, близько 16 години за місцевим часом. Причиною смерті стала серцева недостатність

Єгор Летов похований 21.02.2008 на Старо-східному кладовищі міста Омськ, поряд з могилою матері

Особисте життя

Єгор Летов у другій половині 1980-х рр. був у цивільному шлюбі з Янкою Дягільовою, а також був офіційно одружений на Ганні Волковій (1993-1997, кращій подрузі Янки та "Егора и Опизденевших" и "Гражданской Обороны". Летов був

одружений на Наталії Чумаковій (з 1997 р.), яка також грала в ГО.

Дітей у Єгора Летова не було.

Роботи

- * Русское поле экспериментов(акустика, Егор Летов) - 12.1988
 - * Вершки и корешки, часть I (акустика, Егор Летов) - 09.1989
 - * Вершки и корешки, часть II (акустика, Егор Летов) - 09.1989
 - * Музыка весны (в 2 частях) (акустика, Егор Летов) - осень 1989
 - * Воздушные рабочие войны (акустика, Егор Летов) - 1992
- Кроме авторских песен, содержит уникальный материал - народные и советские песни в исполнении Летова.
- * Концерт в городе-герое Ленинграде (акустика, Егор Летов) - 02.06.1994 (Издан в 1996 "Manchester files")
 - * Егор Летов, концерт в рок-клубе "Полигон"(Спб) - 1997
 - * Братья Летоны (с Сергеем Летовым), Запись с концерта в "Проекте О. Г. И.". Песни Е. Летова, Коммунизм, ДК. - 2002
 - * Егор Летов, ГО, Лучшее (сборник концертных треков с Питерских концертов в Полигоне) - 2003

Бутлеги

- * Песни В Пустоту (акустика с Е.Филатовым) - осень 1986 "Егор и Янка (квартирник в Харькове) - февраль 1989
- * Праздник кончился (акустика в Киеве) - сентябрь 1990 "Акустика в "Космонавте" (С.-Петербург) - осень 1995 "Акустика в Караганде - 1998

Не для друку !!!

Інші проекти

- * "Западь"
- * "Пограничный отряд гражданской обороны"
- * "Адольф Гитлер"
- * "Враг Народа"
- * "Великие Октябри"
- * "Пик и Клаксон"
- * "Спинки мента"
- * "Чёрный Лукич"
- * "Анархия"
- * "Армия Власова"
- * "Цыганята и Я с Ильича"
- * "Христосы на паперти"
- * "Инструкция по выживанию"
- * "Сатанизм"
- * "Русский прорыв"

Не для друку !!!

Манускрипт

Перший склад:

О. Коржов - гітара, вокал;

Т. Гагауз - гітара;

Р. Драбина - саксофон;

Д. Трохимчук - бас;

В. Гумен - барабани.

Група "Манускрипт" була заснована львівським бардом Олександром Коржовим в 1995 році на базі муз. училища. Одразу перша перемога на фестивалі автентичної музики "Срібна підкова" приносить групі багато шанувальників.

Було зроблено декілька записів на професійній студії, їх транслювало на місцевому радіо. В тому ж році група взяла участь у фестивалях "Мелодія-95", "Рокотека", "Червона рута" і т. д. Але рівно через рік, зігравши останній концерт на другому фестивалі "Срібна підкова", група розпадається. О. Коржов йде в підпілля і продовжує працювати над своїми піснями з багатьма музикантами міста Лева. В 1997 році була завершена робота над першим альбомом "Galaxy", і в 1998 р. він вийшов на студії "Гал-рекордс". О. Коржов вирішує зібрати постійний колектив, і до нього приєдналися:

В. Демський-гітара,

А. Рачковський-бас,

Ю. Маріянчук-барабани.

Не для груку !!!

В такому складі під наглядом менеджера О. Крадінова група "Манускрипт" записує на "Студії Лева" другий альбом "Поп-А-Боима". Зміна напрямку в музиці (а це перехід на панк-рок, індастріал, хард-рок, фанкі) приносить групі скандальну репутацію.

Концерти схожі на театр абсурду, знову виступ на телефестивалі "Мелодія-98", після якого групу взагалі перестали випускати на телебачення (доказали що є ще порох в порохівницях). Але хвороба лідера групи О. Коржова змушує замовчати команду на цілий рік. І тільки в 2000 році виступ О. Коржова на фестивалі "Рок-міленіум" поновлює рок-діяльність. Одразу всі хлопці засідають в студію "Gold Lion" і роблять декілька записів. Але фінансове становище не дозволило продовжити працю над піснями. Група виступає на "Рокотеці-2000", за що отримує диплом.

Поїздки львівською областю не приносять грошей і бас-гітарист А. Рачковський їде до Києва на заробітки. Після чого у 2001 році приходиться страшна звістка про його загибель. На 40-вий день відігравши концерт його пам'яті, О. Коржов заявляє про те, що група розпадається та коли біль від втрати трішки загас, О. Коржов збирає новий акустичний проект під тією ж назвою:

О. Коржов - гітара, вокал;
Г. Новіков - бас;
А. Трофімов - скрипка;
В. Демський - гітара, перкусія.

Повернення до фольк-року приносить групі "Манускрипт" нових шанувальників. Команда записує на власній студії "Ману" ще декілька альбомів, продовжує роботу над записами.

Не для гружку !!!

Дискографія:

Манускрипт:

"Galaxy" - 1995-1997;

"Поп-а-бойма" - 1998;

"Карма" - 2000;

"Ремонт голови" - 2000;

"Время и стекло" - 2001;

"96% капель на 69° засухи" - 2002;

"Unplugged-кислота" - 2003;

"Семь семян одиночества" - 2003;

Корж:

Сольный альбом "Манускрипт" - 2003;

Мутная водица советского рок- н-ролла...

Рок-музыка, как любое революционное искусство, – давным-давно не существует. Сегодня так называемые рок-музыканты получают миллионы! Они звучат на всех радиостанциях и хотят еще больше там звучать, они выпускают пластинки – и хотят, чтобы еще больше пластинок вышло! И чтобы гонорар за их выступления вырос в десять раз! Рок-музыка как искусство революции перестало быть символом революции. А стала существовать для наживы. Она живет в тех же условиях, что и весь шоу-бизнес. Она ничем не отличается от поп-музыки. И если кто-то говорит: *«Я рокер! Я чист от всяких корыстных мыслей и поступков!»* – один момент: если ты так думаешь и если ты такой чистый, начни сегодня же часть своего гонорара перечислять больным детям! И никому об этом не говори!

Если ты хочешь быть настоящим рокером, постарайся быть таким же, как музыканты, игравшие рок тридцать лет назад. Такое возможно? Нет, потому что нельзя войти в одну речку дважды. Это очевидный факт. Время рокеров прошло! Все зарабатывают

Не для группы !!!

гигантские деньги. Современным рок – это когда музыкантам больше нравится играть на днях рождениях в Куршевеле, где им платят огромные деньги, чем на живых концертах...

Мы живем в другом мире, в другом времени. И рок-музыки как искусства сегодня не существует! За исключением Китая, где есть тоталитарная территория – это зона Мао. И есть зона рок-н-ролла, то есть зона революционного освобождения от тоталитаризма. Но они тоже станут шоу-бизнесом и никуда от этого не денутся. Кстати, когда-то Джим Моррисон сказал своему другу – давай сделаем группу и заработаем по миллиону долларов. Западные нормальные ребята. Отлично! Можете – зарабатывайте! Но фишка в том, что Джим Моррисон скончался в Париже, не зная, сколько денег у него на счету. И кто знает, может быть, он всю жизнь плевал на деньги и его слова «заработаем по миллиону» – ничего не значили... (Г. Сукачев)

Русский рок быстро, но верно начал деградировать после смерти **Александра Башлачева -СашБаша**. Его знаменитый прыжок каким-то чудовищным образом синхронизирован с началом духовной импотенции русских рок-звезд. После его смерти первый альбом каждого из них был каким-то башлачевским, каким-то гипертрофированно-русским. Причем полностью исчезли не только попытки внести яркий новый язык в тексты, но и какие-либо потуги с музыкой — с начала девяностых и по сей день все замерли в мертвой точке под названием **«рокенрол»**. Одних укутало в русские народные сказки о добре и зле, про лешего и Бабу Ягу, других — в пресный болезненный нью-эйдж, эклектика которого заключалась в смешении «пуке»-буддизма и православия, третьи вообще первым рокером признали **Владимира Семеновича Высоцкого** и безвозвратно обратились к еще более хрипатым и надрывным корням. К тому времени у отечественных рокеров стала расти популярность в массах, встал на ноги нездоровый российский шоу-бизнес, каждый из них с удовольствием получил титул *«легенды»*, завел семью и бога, благодаря которым завязал с низкокачественными наркотиками типа винт и черняга. Некоторые скончались своевременно, некоторые с досадным опозданием. В преддверии нового тысячелетия российские рокеры обрастали прозрачным

старческим жирком вокруг лица и куцыми седыми хвостами на голове. Водка, православие и стадионный кэш гарантировали душевную стабильность до самой смерти и после нее вроде бы тоже. Протестовать против них было некому, потому что как-то так повелось, что изначально бунтарскую нишу заняли именно они, ругая некую «попсу» и гордясь выступлениями не под фанеру. Ритмика текстов стала либо частушечной, вроде «ну а я, слава богу, не рики не мартин» и «да колее поклонись», либо с частыми жалобно-протяжными мужскими «о-ё», «о-ё-ё» и женскими «о-ё-ё-ё» в особенно плотных эмоциональных моментах, либо с неадекватно-нервными скороговорками типа «целовала себя в засосы». Музыка навсегда-навечно **«рокенрол»** строго. Черeda настоящих, в прошлом зарубежных, рок-звезд из Европы и Америки, реальных кумиров наших предков, приезжающих к нам на экскурсионные гастролы, возмущается, почему им на разогрев подсовывают безвкусицу, но кассовые сборы и гонорары опять же разрубают абсолютно все гордые узлы. И вот второй десяток лет на стадионные, а теперь уже аэродромные концерты приходят все новые и новые поколения вульгарных подростков, от которых часто пахнет перегаром и потом. Покачавшись на месте, вяло пропевая хором «выхода нет», они неуверенно, но послушно затихают, когда слышат со сцены скрипучие телеги о вреде наркотиков и православные проповеди. Иногда их крестят попы прямо со сцены, иногда, в перерывах между песнями, крестятся сами музыканты. Потом легенды русского **говнорока** поют одни и те же бородатые и усатые песни, в которых нет сомнения и которые зал **сто-пудово** проблеет хором. А объединяет всех самый тяжелый наркотик — алкоголь, «да сто грамм — без них нельзя». Так, наверное, будет и впредь. Как известно, жизнь предполагает жесткий выбор между одиночеством и пошлостью. То, что сегодня называют «русским роком» — всего лишь пошлое кантри.

Есть, например, теория, согласно которой первым советским рокером был **Высоцкий** (Додумались отождествлять даже **Вертинского** с русским роком ж))

Не для гружку !!!

Хотя вспомните:

*Я не люблю манежи и арены: на них мильон меняют по рублю, -
Пусть впереди большие перемены, я это никогда не полюблю.*

Или:

*Давайте я спою вам в подражанье рок-н-ролу,
Глухим и хриплым тембром из-за плохой иглы,
Пластиночкой на ребрах, в оформлении невеселом,
Какими торговали пацаны из-под полы.
Ну, например, о лете, - которого не будет,
Ну, например, о доме, - что быстро догорел,
Ну, например, о брате, - которого осудят,
О мальчике, которому - расстрел!
Сидят больные легкие в грудной и тесной клетке.
Рентгеновские снимки - смерть на черно-белом фоне.
Разбалтывают пленочки о трудной пятилетке
И продлевают жизнь себе, вертясь на патефоне.
1978*

Обратите внимание на слово «**подражание**». Этим все сказано. Владимир Семенович был неплохо осведомлен о состоянии и направлениях, так называемого «Русского рока» И что? Ещё как подражают!

Каверы Высоцкого с исполнении Лепса - это тот еще фокус. Обладая неплохим голосом, Лепс с удовольствием пропевает все мелодические линии, обогащает их, интонирует в квинты и октавы со вкусом. Единственное, что он совсем не понимает, про чего сами песни. Весь подтекст, ирония Высоцкого – за борт. Вся деликатность и «вась-вась-вась», за которые любит Высоцкого интеллигенция – за борт.

У Лепса действительно не очень интеллигентная публика. Скорее, это обычная аудитория радио «Шансон», но с претензией на избранность. Вот и Высоцкий получается таким упрощенным. Берется только одна грань Высоцкого - энергетика и брутал. И с этим Лепс справляется даже лучше самого Высоцкого. Голос - да... А остальное трын-трава.

Не для грюку !!!

Но тут еще с чем сравнивать. Если послушать того же Никиту Джигурду, голосащего на грани истерики и пошлятины, - так и Лепс кажется Фрэнком Заппой. По крайней мере, Григорий остается самим собой в песнях Высоцкого, что подкупает. А насчет гонораров, извольте. Григорий Лепс, позиционирующий себя как самый мужественный певец российской эстрады, ушел с одного концерта раньше, сказав:

Ребят, мне не заплатили столько, чтобы я пел здесь до утра, - огорчил всех сочинский «мачо» и ушел за кулисы.

Интересные по циничности высказывания Евгения Вдовина: Виктор Берковский, металлург, профессор МИСИСа, писал и продолжает писать песни гениальнее, чем многие профессиональные композиторы и даже члены союза композиторов: Так что, процесс, который “*пошел*” сегодня, я фактически предугадал в 1985 году. Но выяснилось, что при партии и комсомоле легче было продвигнуться молодому таланту, сейчас же все решают только деньги. Понятно, что в авторской песне деньги совсем не те, что в попсе. На эстраде бездарь “*раскрутить*” элементарно: дай мне сто пятьдесят тысяч долларов и два месяца - любую безголосую Жасмин, не сходящую с шести телеканалов, узнают все поголовно. С настоящим талантом куда сложнее, поскольку он предназначен для умных, а умных в любой стране меньше.

[presn](#)

Не для групу !!!

SURGICAL PENIS KLINIK

Це інтерв'ю відбулося після виступу групи на концерті Final Solution в Хевені під час підтримки TG і A Certain Ratio 23.12.80.

Хевен - це тісний диско-бар, найбрудніший концертний зал, в якому я був коли-небудь - навряд чи я ще раз захочу туди завітати. Там було жахливо гаряче, накурено, і темно - до кінця вечора вже неможливо було щось побачити в протилежному кінці залу. Декор (і музика на фоні) ніби возвеличувався над дискобаром. Все загалом якраз достатньо огидне для концерту TG/SPK. Між іншим, кілька років назад це місце називалося Global Village і в ньому також проходили всякі випадкові концерти - останній раз я бачив там The Users. Як усе змінилося. Вперше я зацікавився SPK коли вийшов їх сингл "Meat Processing Section" влітку минулого року (хоча він був записаний в їхній рідній Австралії в 1979). Насправді це їх другий EP, перший (No More/Contact/Germanik) був випущений на їх власному лейблі Side Effects Records на початку 1979. Сьогоднішній їхній виступ лишив, м'яко кажучи, неабиякі враження. Для опису найкраще підходять слова "тотальна атака в усіх сенсах". По-перше, дуже багато звуків - постійні низькочастотні шуми на оглушливій гучності. Сам звук був такий потужний, ніби для того щоб викликати повний distortion - більше в "Slogan", частково "Meat Processing Section", ніж "Factory", але завжди з пульсуючими низькочастотними шумами на фоні, яких у записах не було. Світло і прожектори світили прямо на публіку, а не на гурт...

Теперішній склад:

Operator - Синтезатор/Касети/Ритм

Mr Clean - Технічний інженер

Wilkins - Гітара/Бас

Дженезіс П.Оррідж якось сказав мені що ця група - найбільш божевільна, на яку він коли-небудь натрапив. Після їхнього виступу та інтерв'ю, я майже з ним згодний.

Не для групу !!!

Charlie: Скільки вже існує SPK?

Operator: Я думаю, вперше ми почали грати в січні 1979, але першого разу ми зіграли разом у червні 1979, і там був я, психіатрична медсестра, чувак який називався Негіл (Nehil) і був пацієнтом в психлікарні - шизофреніком, і два панкуватих чувака які хотіли нам допомогти, вони пізніше стали поп-зірками.

Charlie: Що з ними?

Operator: Вони створили свою групу в Австралії, вона називається Secret Secret, і просто заробляють багато грошей в клубах

Charlie: Ви всі австралійці?

Operator: Ні. Wilkins - англієць, родом з Брістоля, а Mr Clean і я не походимо звідкись конкретно. Ми вважаємо себе особами без національності.

Charlie: Ти ж народився в Австралії, хіба ні?

Operator: Це не обов'язково правда. Краще не будемо. Ми хочемо, щоб у це припущення вірили.

Charlie: У скількох копіях вийшов перший сингл?

Operator: Ми зробили 2 EP в Австралії - по три треки на кожній, і 500 копій першої EP, і 500 копій другої, далі ми були змушені зробити ще 500. Тоді я приїхав до Англії по дорозі у Францію, щоб там жити. Genesis і TG написали нам, що вони хочуть випустити в Англії нашу другу EP, на що ми погодилися. Друга EP мала 3 треки з оригіналу - третій трек був зіпсований; після того як я пішов, його реміксував цей псих, перед тим, як він вбив себе.

Charlie: Він вчинив суїцид?

Operator: Так... і навіть нещодавно ми мали іншого гітариста який скоїв самогубство, тому група така нестабільна весь цей час.

Charlie: Чому вони вбили себе?

Operator: Не знаю. Вони мені нічого не казали. І не лишали ніяких посмертних листів теж, що дуже прикро.

Charlie: Хто пише тексти? Слова деяких пісень з першого синглу трохи ненормальні.

Operator: Їх писав переважно Негіл, шизофренік, але ми весь час співпрацювали. Я займався музикою, він текстами. Всі наші тексти трохи ненормальні. Просто деякі з них співаються на

Не для друку !!!

німецькій мові, тому я думаю що вони, напевно будуть ненормальними для німців.

Charlie: Нема сенсу перегинати палку з іноземною мовою?

Operator: Чому?

Charlie: Тому що тоді здається, що нема цього перегину.

Operator: Але тексти несуть диктаторство - коли ти маєш набір текстів, вони кажуть тобі, що саме вони означають. Тоді в тебе не залишається вибору щодо якогось конкретного значення музики. Тому, коли я пишу тексти на німецькій, поганій німецькій, бо я не знаю німецької, тоді публіка вільна брати будь-яке значення, яке захоче, з будь-якої музики.

Charlie: Звук твого мікрофону був дуже спотворений сьогодні ввечері. Це спеціально?

Operator: Ні, я до цього не причетний, і ти ж не можеш нічим зарадити, коли лунає стільки шуму. Не може не зробити хороший мікс з таким мікрофоном. Плюс я багато кричу на німецькій, мені подобається ця мова - це мій невеликий фетиш.

Charlie: Коли ти співаєш на німецькій ти розумієш, про що ти співаєш?

Operator: Всі тексти перекладені з англійської, до того ж ще й порізані, тому вони напевно, нічого не значимуть і для німця.

Charlie: Ти хотів би виступити в Німеччині?

Operator: Я мав ідею поїхати в Дюссельдорф. Тому що там працюють DAF і Pyrolator, але я не впевнений чи сподобається мені тепер їхня творчість. Просто я не настільки люблю Англію.

Charlie: Тоді, що ти тут робиш?

Operator: Я не люблю особливих місць. Я полюбив би місце, яке не мало б жодної особливості, щоб я не почувався пригнобленим жодною специфічною культурою, або чимось подібним. Проте я не сподіваюсь щось таке знайти.

Charlie: Напевне, все-таки тут вільніше ніж деінде?

Operator: Це залежить від того, як ти розумієш слово "вільніше". Багато речей які ми робим, знаходиться на межі інформаційного перевантаження. Наприклад сьогодні грала касета, яку ти, напевне, не помітив чув через спотворений звук, вона була сумішшю хімічної війни і побічних ефектів від психотропних наркотиків і демонструвала наслідки від хімічної війни, насправді

Не для друку !!!

це почалося в психлікарнях в 1952 році, коли людей цьому весь час піддавали. Інший приклад - нарізка кількох порно роликів, "м'якої" і "жорсткої" порнографії, яку можна знайти в рекламі, тому ми з'єднали їх разом, це відображення нинішнього становища у так званому суспільстві. Тебе весь час бобдардують всякою фігнюю. Ось про що ми говоримо. Ми не стараємось нікому нав'язувати певні тексти.

Charlie: То де б ти хотів жити?

Operator: Ми всі закінчимо життям у голові. В голові без світу. В мене нема жодних матеріальних потреб - я живу на 5 фунтів щотижня. Мені кажуть, що в Лондоні це неабияке досягнення.

Charlie: Тобі коли-небудь набридало?

Operator: Ніколи. Тобі набридає, коли ти очікуєш чогось кращого. І нема нічого кращого, все незмінне.

Charlie: Це ж негативне відношення? Мені інколи набридає.

Operator: Ти, напевно, щось шукаєш. В тебе є твої мрії. Думаю, я плюраліст, в тому розумінні, що різноманіття - найкраща річ. Ці категоризації, прямота і все інше що ти можеш побачити на музичній сцені в Лондоні, вони вбивають тебе. Я можу суперечити собі щосекунди, бо логічність - це ще один тупиковий шлях.

Charlie: Хіба ж логічність не означає, що ти знаєш, про що говориш?

Operator: Загалом, логічність - це коли ти тримаєшся за послідовність ліній. Наприклад марксизм, або ліва позиція, ліва/права позиція - немає значення, тепер всі усвідомлюють це.

Charlie: З деякими речами я погоджуюсь з деякими ні.

Operator: Ноем Чомський, який є справжнім лівим та лінгвістом, нещодавно підписав маніфест фашистської партії, мотивуючи це тим, що вони повинні продовжувати діяльність, і це єдиний шлях до їх врегулювання - нема жодного сенсу це забороняти, краще просто займатися такими речами. Я так думаю.

Charlie: Коли ти дозволяєш існувати певній партії, це не обов'язково означає, що ти погоджуєшся з її словами.

Operator: Точно. Тому я не підтримаю жодної з двох. Одного дня я скажу - заборонити їхнє існування було правильно. Ти не можеш прийняти це або інше рішення. В будь-якій сфері. Може допомогти лише частковий вибір, я так думаю через практику в

Не для групу !!!

психіатричних лікарнях, де будь-яке рішення не є правильним. Шизофреніку, наприклад ти не можеш нічого сказати чи якимось допомогти. І мовчання теж нічим не допоможе. Що ж тоді робити?

Charlie: Яку ти мав практику з пацієнтами-шизофреніками?

Operator: Загалом...Я працював з багатьма алкоголіками... старечим недоумством...маніакально - депресивним психозом...шизофренією. Шизофреніки дуже цікаві. Це серія суперпозиційних масок без особистості за ними. Все, що вони можуть - це переключатися з одної маски на іншу. Вони нещасливі із будь-якою з них. Це лише кілька варіантів - вони не вірять в жоден з них, вони не думають, що якийсь з них кращий за інший - вони ніяк не можуть їх стабілізувати.

Charlie: Ти ідентифікуєш себе з ними?

Operator: Так. Є поважний біологічний доказ, що в кожній людині - ціла шизофренічна система, яка в одних проявляється в деяких більше драматично, в інших - менше. Я думаю, більшість людей - шизофреніки певною мірою. Не класична фігня з розділенням особистості, але з часом, як у в'язальних машин, їхня раціональність просто ламається, і тоді вони заплутують нитки - сходять з розуму. Одна з наших пісень називається Retard, про чувака який просто збожеволів - вбив когось, без мотиву, без причини. Він провів 35 років в психлікарні, заплатив за це. Вони не могли його випустити він же знову може це вчинити. Це ті дилеми які мене інтригують. Ось про що наша музика.

Charlie: Що ви плануєте робити зараз як група?

Operator: Ми б хотіли влаштувати ще один концерт, наш власний, ми сьогодні ввечері геть задовбалися. Коли ми грали, одним словом, нас штовхали, про нас просто забули. Ні не це я маю на увазі - просто я не люблю, коли мене штовхають туди-сюди всякі засранці. Я не жаліюсь, або щось таке, просто краще б я це контролював сам.

Charlie: То де б ви хотіли виступити?

Operator: У якомусь цікавому місці, я сподіваюсь. Не в Marquee, або чомусь подібному. Я дивився... здаються в оренду старі підземні сховища часів II Світової під Лондоном. Там їх здоровенна мережа. Я б хотів виступати там, і якби хтось втомився, він зміг би побродити, пороздивлятися. Деякі з них контролює Лондонський

Не для друку !!!

муніципалітет, інші - поліція. Вони підходять для складів. Проте в будь-чому, що з'явиться, я захочу виступити. До мене сьогодні ввечері підійшов чувак, який хотів поставити нас на компіляцію з футуризму, як Eric Random і Naked Lunch, і тому подібне. Я не хочу бути міченим, як футурист, так само, як я не хочу носити мітку Industrial Records.

Charlie: То ти не будеш більше працювати з Industrial Records?

Operator: Я так не думаю. Це взаємна угода, ми не хочем об'єднати все разом - ми прагнемо різноманіття.

Charlie: Чому ви випустили другий сингл на Industrial Records?

Operator: Публічність насправді. Я б не зміг це собі дозволити. Це не заради грошей. Я думаю, що заробив 15 фунтів з цього всього, навіть якби вони не мали жодних витрат на друк. Ми продали лише кілька і так і не бачив ніяких грошей - але мене це не турбує, це лише заради поширення групи.

Charlie: Це не надто поширилось в музичній пресі.

Operator: Про це лише була згадка в Sounds - один рядок, і взагалі не згадали про це в NME (New Musical Express) чи Melody Maker, напевне тому, що вони не мали такого великого розмаху, саме під час випуску.

Charlie: Ти б хотів більше згадок?

Operator: Ні, не зовсім. Це дуже складна ситуація, коли ти пробуєш залишатися в андерграунді, але все ж таки кілька людей тебе знає. В цій ситуації ти кажеш, що хочеш до 5000 людей не більше і не менше, якщо більше - ти продаєшся, а менше - гаєш час. Це складно, тому що весь час ти повинен йти по цій лінії весь час.

Charlie: Що на рахунок майбутнього?

Operator: Це насправді залежить від кожного знає. Я б хотів урізноманітнитись і зробити відео, і, напевно, саундтреки для відео. Я також пишу дві книжки, одна з них про музику, а інша, якщо коротко - гібрид філософії та фантастики. Це швидше про різні типи мислення, ніж про кілька мінімальних, які для нас обмежують на даний момент. Це як різка зміна, як конвульсивна думка.....перестрибувати з одної речі на іншу, щоб ніхто не міг тебе

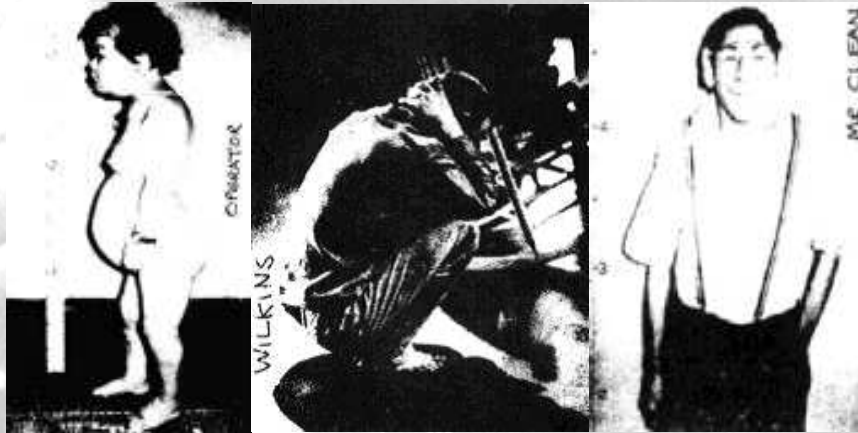
Не для друку !!!

зв'язати і сказати "Ти є це, ти є то", якби ти зробив це інтерв'ю, завтра я б тобі сказав щось зовсім інше.

Я не проводив інтерв'ю знову, тому я ніколи не знатиму, що з цього правда. У всякому випадку, м'яко кажучи, концерти SPK дуже рідкісні, це був єдиний концерт, який вони грали в Англії на даний час - тому найкращий спосіб дізнатися, хто вони такі - це послухати їхній сингл "Meat Processing Section", який доступний на Industrial Records. Я надаю перевагу пісні "Factory", її я вважаю однією з найкращих речей, випущених в 1980. Operator вважає найкращою пісню "Slogan", вона ближча до живого виступу.

Postscript. Я зайшов до дому Operator'a в Воксхоллі через кілька тижнів після концерту/інтерв'ю...Група не хотіла щоб їхні фотографії публікувалися, оскільки вони не схвалюють ідентифікацію з зірками та іншими героїчними образами, заохочення само-важливості індивідів... Вони вибрали 3 фотографії, одну для кожного з них. Четвертий учасник 'Tone Generator' повертається в групу на момент публікації

Chainsaw 11, February 1981

Не для друку !!!

Фетиш лайна

Журнал "Abstract" вип. 4, 1984 рік

Після нашої статті про Psychic TV в останньому номері ті учасники групи, з якими ми провели інтерв'ю (Джеф і Слізі) вирішили покинути коман-ду і втілювати свої ідеали в Coil. Тоді ми зробили висновок, що потрібно було просто порозмовляти та владнати всі непорозу-міння, пояснити деякі ідеї.

Ми маємо можливість подати більш повну статтю про цю проблему, із озвученими та надрукованими здогадами. Здавалось, що геть непогано було б ще трохи порозпитувати перед тим, як владнається ця нерозбериха. Останньою статтею ми умудрилися роздратувати обидва табори. Одним не сподобалося, що вона висловлювала неспіливу віру у сказане а іншим - що ми, за припущенням, ввели в оману читачів (див. листи) повідомленням, що Coil були частиною PTV, а в той час ми думали, що саме так і було.

Ми почали розмову з Coil, пам'ятаючи про всі ці звинувачення, озброєні запитаннями, які могли б прибрати будь-яку двозначність та відкрили б і пастки, і можливі істини у твердженнях та переконаннях команди. Поки Слізі готував чай, він пояснив, що вони не хочуть говорити про PTV. Це нормально, якщо люди шукають нових шляхів, але чи значить це, що все змінилось, навіть відношення до музики?

Ми не вважаємо, що змінилась наша філософія чи підхід до життя, просто ставлення до музики стало іншим.

Не для друку !!!

Як би ви описали це нове ставлення?

Збочене. Не лише в сенсі того, що нам подобається, бо ми не можемо насолоджуватися мейнстрімною музикою, але також нам не особливо до вподоби те, що мейнстрімом не є, тобто стукання по каструлях і т.д. Питання в тому, як знайти той особливий напрям у музиці, що нас би зворушував та задовольняв. Також цей підхід збочений, бо після всіх цих років ми досі не можемо нормально грати на інструментах, тож проблема в тому, як видобути потрібні звуки будь-якими можливими способами, притому вони мають якомога краще виразити все, що робиться в наших головах.

І що ж за ідеї у ваших головах?

В основному всі ідеї, які нам вдалося втілити в життя, є в альбомі. Деколи бувають ідеї, що не спрацьовують, або ти не достатньо розумний, щоб їх висловити.

Ви б попросили в когось іншого допомоги, якби знали, що ці люди дійсно можуть створити бажане?

Ну, це дуже залежить від того, звідки ці люди і чи могли б ми висловити перед ними свої задумки, щоб вони в кінці-кінців передали їх саме так, як ми цього хотіли б. Ми не могли б скористатися допомогою професійних музикантів, з якими ми не знайомі. Особистість набагато важливіша від професійності та здібностей.

Тож чи довелося б їм обов'язково підлаштовуватися під ваші ідеї?

Їм не потрібно вірити в те, у що віримо ми, просто ми набагато охочіше обираємо людей, які симпатизують нашим поглядам на життя, ніж когось типу радикальної лесбійки, яка може не підтримати наші переконання.

Стівен І. Тровер (Stephen E. Thrower) із групи Possession нещодавно виявляв прихильність до Coil і, можливо, приніс якісь нові ідеї чи просто натхнення. Де ж береться ваше натхнення?

Його останнім часом приносять здебільшого не люди, такі як Manson і Jones, як раніше. Натхнення береться від ідей, незвичайних концепцій, хоч наш альбом і не є концептуальним.

Ви можете пояснити, чого ж стосуються ці концепції?

Не для груку !!!

Альбом називається 'Scatology' ("Похабщина"). Словник "Від пієтету до нечистот", який з'являється в нашому альбомі "Життя Згори", чи це малося на увазі?

Прославляти основну речовину - нечистоти?

Так, це було чи не найперше, що ми робили, коли розвивали думку і цю манеру гри.

Це спроба впорядкувати звуки так, щоб не було жодної музичної форми. Багато груп за останні кілька років просто грали, тримаючись за свою музику, щоб зробити її більш якісною чи цікавою. А ми намагалися використовувати багато речей, які можуть бути несуттєвими поза треком і ми також хотіли перетворити їх на музику. Ми намагалися десь 6 або 7 різних абсолютно не музичних звуків сплести у щось музичне.

На початку втілення цієї ідеї ми хотіли створити враження, що ми беремо якісь речі, геть невідшліфовані, жакливі, і просто підіймаємо їх до чогось, що насправді не несе в собі бунту, але є дуже ритмічним, музичним.

Throbbing Gristle та PTV змусили мене думати, що ви постійно перевіряли реакцію аудиторії на свою музику. Намагалися побачити, чи вплине якийсь звук або зображення на людину, чи, у більш життєвих ситуаціях, на натовп. Це дійсно була одна із ваших цілей, ви її продовжуєте втілювати і в Coil?

Ми обоє дуже зацікавлені у відгуках і нині, але насправді це не перевірка чиєїсь реакції, це звучить досить несерйозно бо ми просто хочемо над кимось познущатися - але це не стосується наших витворів. Звісно, якщо люди пишуть нам щось на кшталт "Я пережив екстатичну трансформацію, поки слухав ваші записи" тоді це дуже цікаво, ти відписуєш: "Справді, як це трапилося, що ти відчував, я також це пережив", чи щось таке. Або якщо вони раптом кажуть "Моя мама почула ваш запис через двері і відразу ж почала блювати" - це також досить цікаво, бо дійсно говорить про вплив музики. Але я не думаю, що ми просто знущаємося над людьми. Я не пам'ятаю, щоб PTV робили це свідомо, хоч Джен і міг сказати, що ми так робили. Я насправді зовсім не хочу маніпулювати людьми лише заради маніпулювання, але я знову ж таки не можу говорити, що думають про це PTV. Також я, очевидно, не

Не для друку !!!

зацікавлений у тому, щоб люди копіювали наші зачіски та одяг.

Але коли TG and PTV грали вживу, ви хіба не намагалися викликати певну реакцію в людей?

Коли TG грали вживу, ми були зацікавлені у конкретних фізичних реакціях на пісню і це дуже багато нам казало, це ставило певні вимоги. Через декілька концертів TG ми приблизно визначили, що можна робити, а що ні, яким обладнанням користуватися, яким звуком. Але з того часу вже не було таких відвертих експериментів.

У 1976 році ви провели "Порнографічну виставку" в Інституті Сучасних мистецтв, і це була дуже контроверсійна тема на той час, особливо зважаючи на всі панківські штуки, отже очевидно, що тут метою була публічна реакція?

Я так зовсім не думаю. Ми просто робили те, що нас цікавило тоді і геть випадково ми зрозуміли, які різні в нас ідеї, чи, точніше, геть однакові, бо журналісти подумали, що це був просто хороший привід продати якомога більше газет.

Джеф знову нахиляється вперед і втручається в розмову:

Я думаю, що ви гралися з очікуваннями людей. Ви це робили для того, щоб випробувати певні межі, тобто ви знали, що люди зацікавляться, якщо зачеплять їхню лицемірність, і я впевнений, що Джен та ви всі були свідомі своїх дій, тобто якоюсь мірою ви

Не для друку !!!

дійсно це робили, а ми робимо й досі.

Мені здається, що ти мушиш враховувати очікування людей, коли щось робиш, особливо обкладинки альбомів чи інші штуки - говорить Слізі

Ми будемо намагатися щось вигадати, щоб коли людина вперше бачить обкладинку, вона знайшла для себе щось нове, незвичайне та цікаве, окрім просто хорошого дизайну. Ось чого я завжди намагався досягти з усіма обкладинками TG чи PTV, до яких мав стосунок. Деякою мірою ти усвідомлюєш очікування людей і я знаю, що повторююся, але ти не намагаєшся їх надурити, просто робиш щось цікаве.

Коли ви почали користуватися менсонівськими художніми прийомами, це була просто спроба зробити обкладинки цікавішими? Ви все ще в ньому зацікавлені? Чи він просто був кумиром PTV?

Ну, якщо подумати, то так, ми досі зацікавлені в ньому. Але на музику, яку ми зараз граємо, нас він зовсім не надихав, на відміну від деяких речей PTV. Ми дійсно не звихнулися на Менсоні чи Джімі Джонсі. Вони цікаві тим, що вони робили, але таких людей є багато.

Це корисні кумири, але вони вмерли ще в часи 400 Blows and SPK... всі. Це вже якесь кліше - підсумовує Джеф.

Коротше кажучи, все, що ти можеш зробити - це збирати поверхову інформацію і через якийсь час ти починаєш зважати на методики цих людей, і, якщо це можливо, уникати впливу цих прийомчиків, коли інші ними користуються - будь це Маргарет Тетчер чи твій сусід.

Я думаю, що Джонс і Менсон, і всі ці люди робили щось, чого варто було б уникати, а не захочувати. Але їхнє вміння маніпулювати людьми було надзвичайним.

Ви не думаєте, що його дії змінили його послідовників і змусили їх вважати ніби вони правильно зробили, коли вбили стількох людей, ви не думаєте, що його вміння можна було б використати для чогось позитивного, аніж негативного?

Джеф взяв відповідь на себе:

Неправильно, коли хтось намагається комусь нав'язати свою точку зору, яка б вона не була.

Не для друку !!!

Але це можна зробити і без нав'язування людям свого світобачення. Якщо ти питаєш у людей без тіні критики, а саме вона дуже заважає людям говорити про себе, питаєш, що вони думають і що вони хочуть робити і дозволиш їм розпоряджатися власним життям, тоді вони навчаться ним користуватися.

Я думаю, що це можливо, але це так рідко трапляється. Я ніколи не бачив подібного, хоча є багато курсів, що могли б подарувати тобі впевненість, подвоїли твій прибуток і таке всяке. Excoogises - це добрий приклад того, про що ти кажеш, проте вони одночасно рекламують свою компанію, і т. д. В них є люди, що працюють на фірму і користуються цими прийомчиками, ці люди всі гарно усміхаються і кажуть, що робота приносить їм море задоволення, а компанія процвітає. Просто я не думаю, що саме так люди і працюють, я згоден, люди самі по собі дуже сильні і все, що може розвинути таку силу та незалежність, напевно, хороше. Це як зцілення вірою - якщо ти можеш використати весь свій психічний потенціал та силу і дійсно допомагаєш людям самим зцілити свій рак, свої бородавки, то таким чином можна ще багато цікавого зробити. Але насправді не це є самоціллю для людей, що володіють такими методиками. Вони нагрівають на цьому руки.

Не для групу !!!

Я думаю, якоюсь мірою то була ще одна причина нашого відходу від РТВ, всі пастки, що ми тут обговорюємо, в не надто приємному для нас контексті.

Ви користувались такими ж методиками контролю і в "Temple ov Psychick Youth"?

Не так активно, не думаю, просто пастки були ті ж самі. Я думаю, що будь-яка структура, що заохочує людей думати однаково, а не по-різному, є як мінімум нудною і може принести ще неприємніші наслідки.

Тож ви зараз кажете, що вказівки у вступі до "Temple ov Psychick Youth", типу "видавайте журнали і нехай в них буде по 23 сторінки", такі вказівки - не ваша ідея?

Ні, багато з того, про що говорилося у брошурі та книзі - це просто була спроба викласти на-гора все, щойно нами обговорене, як можна маніпулювати людьми, як людина має відійти від догми, стати незалежною, сама керувати своїм життям. Але, на жаль, за кілька місяців це також стало догмою, слова стали важливішими за ідеї, принаймні, мені так здавалося. Але звісно, я й досі підтримую багато з того, що ми писали.

Але повернемося до групи Соil та відео, яким так захоплюється Слізі. Він має відеокомпанію, що просуває різну рекламу та промо ролики, включно з найостаннішим роботами Баррі Гібба:

Це дуже цікаво, бо абсолютно відрізняється від усього мого попереднього досвіду. Це такий хороший спосіб навчитися різних методик - не лише маніпулювати людьми (я думав, ми вже обговорили всі суперечності!), але просто знімати фільми. Ми постійно писали музику із певною візією, певним образом в думках, і так само я хотів би навчитися знімати фільми, бо очевидно, що вони звертаються до набагато ширшої аудиторії, через них легше пояснити деякі ідеї, як то кажуть, краще один раз побачити, ніж сто раз почути.

Чи прагнете ви знімати відео для Соil у такому ж напрямку, як і "Terminus" РТВ, із мазохістичними жертвоприношеннями?

Теоретично так, але на практиці я не мав можливості. Власне, ми вже мали кілька замовлень від людей, які видають відеокомпіляції на касетах, і хоч ми б хотіли працювати в тій сфері,

Не для друку !!!

щоб нас помітили, проте зараз в мене геть немає часу. Ми досі дружимо із Стівом (Some Bazarre), а в нього є програма на Американському ТБ, яку щомісяця дивляться 35 мільйонів, для них ми мали зробити фільм, тож нам неминуче доведеться за це взятися. Просто я, напевно, сноб, але я дуже вимогливий, тож ми не думаємо, що можна було б обійтися зйомками маршируючих ніг, дивними образами і пітними тілами, бо я не вважаю це цікавим.

Справа в тому, що ТБ закидує нас образами, і багато людей в результаті думають, що якщо ти просто закидаєш людей ще більшою кількістю образів із певної сфери, то цього буде геть достатньо для прийняттого відео, а я так не думаю.

Тож що б ви зробили такого прийняттого?

Побачите, коли завершимо роботу. Я думаю, що це, швидше за все, буде якісний фільм, а сюжет, якщо він там знайдеться, розповідатиме щось зовсім відмінне від усього, що ви вже бачили.

Слізі так само не визначився зі своїми планами щодо турне:

Ми ще не зовсім визначили, що саме хочемо робити, аби все було дійсно живим і цікавим, але в той же час було б добре дотягнутися до планки, яку ми поставили. Я ніколи не був задоволений концертами РТВ, як на мене, це було копіювання TG, а мені геть не хочеться повторюватися. Треба творити щось нове із геть не новими звуками.

Слізі відмовився далі розповідати про будь-які майбутні виступи, він сухо закінчує розмову, але не без об'рунтувань:

Ми не витрачаємо сил на зайві балачки, тому можливо, в інтерв'ю ми не такі відверті, як інші. Але, сподіваємось, ми трохи освіченіші за деякі групи, які говорять "Так, ми чудово провели турне, і відмалю купу народу", бо ми, думаю, можемо розповісти набагато цікавіші речі.

І в них дійсно можна було б ще багато чого розпитати, але, поки не розгорівся ще один конфлікт, я втішений, що вони були "досить відвертими".

Роб

Інтерв'ю з гуртом «FireHead» в їх природньому середовищі:)))

На даний момент ми маємо змогу поспілкуватися з музикантами львівського гурту «FireHead»(Thrash metal/Hard rock) в їх «природньому середовищі». Після репетиції, звичайно, похід на пиво, де ми нарешті змогли піддати їх допиту.

Я: Що ж, хлопці, для початку уточнимо ху із ху в групі. Марко – барабани, ідіотизм і вічний алкоголь, Матвій – гітара, вокал, снобізм і бухгалтерія, Коля „Аскет:” – гітара, бек-вокал, бек-бокал і основні сіськи, Славик – бас-гітара... Ще є Таня Тріс – офіційна муза гурту «FireHead» (і не тільки його).

Ну, а тепер конкретніше. З чого починалася ваша група?

Аскет: От бачиш, що я тримаю в руці? (Показує на пляшку пива). А починалося все значно серйозніше.

Марко: Як і в багатьох команд, все починалося з п'янки, а саме - на святкуванні Нового 2007 року; в той час зібралася купа однодумців, які й склали основу гурту «FireHead».

Я: Чи змінилося щось в гурті за час його існування?

Матвій: Кількість алкоголю...

Аскет: Ну дякую, Матвік, тепер всі подумують, що ми й справді аццкі алкаші...

Марко: Змінилося справді багато. В першу чергу - склад у вигляді нового басиста. Також додалося матеріалу. Змінився в кращий бік рівень виконання. Крім того, ми нарешті, я так сподіваюся, припинили грати кавери на пісні гурту «Metallica».

Матвій: Тематішські.

Я: Як відомо, перший концерт запам'ятовується найкраще, розкажіть, будь ласка, про свій.

Матвій: А может бить не надо?

Марко: Перший концерт, як перший секс, запам'ятовується дійсно найкраще...

Матвій: І виходить найгірше!

(Бугога Ацкєй смєх)

Аскет: +1 =)))

Не для друку !!!

Марко: Перший наш концерт був «Tribute to Metallica» 17го лютого 2007 року. Підготовка до концерту тривала довго, пошуки басиста ще довше... І лажа під час виступу була приблизно така ж, як пошуки басиста.

(Бугога)

Аскет: Лажа була така сама, як басист.

Я: Що ж у вас за проблема з басистом? Чи басистами?

Марко: На даний момент ми не маємо проблем з теперішнім басистом. Попередній басист викликав певні труднощі (*нецензурна лексика всіх учасників гурту*) і тому ми вирішили прийняти в свій колектив Славіка.

Я: На вашу думку, чи є майбутнє в українського трешу?

Марко: Майбутнім українського трешу, і не тільки, я вважаю виключно появу альтернативного теле- і радіомовлення...

Я: А альтернативні друковані видання?

Марко: Друковані видання вже, на щастя, почали з'являтися, а радіостанцій та телеканалів ще нема. Доки люди не будуть мати доступу до нормальної музики, нормальні музиканти не досягнуть нормального рівня. Через велике заповнення попсою і мейнстрімом ефірного простору забруднюється людське сприйняття іншої музики. Право на існування мають майже всі стилі, крім окремих випадків.

Я: На які гурти ви орієнтуєтесь в своїй творчості?

Марко: На початку нашої діяльності ми орієтувались на гурт «Metallica», але оскільки ми хотіли бути «FireHead», а не Metallica'83:))), ми обмежили репертуар суто своїми речима, щоб позбутися схожості.

Аскет: І це призвело до того, що я тепер слухаю «Pink Floyd» і melodic death.

Я: Скажіть, будь-ласка, в яких клубах ви виступали і в яких плануєте виступити найближчим часом?

(Хором). Виступали в «Ляльці», «Романтику», «ОднеВсе», в Жупника в підвалі (Погоулянка), Студентський клуб від НУ «Львівська політехніка».

Марко: Крім Львова, ми виступали також в Клубі «Альт» (м. Дубно), велика сцена міста Дубно...

Не для друку !!!

Аскет: Велика сцена фестивалю „Тарас Бульба”, а не „велика сцена міста Дубно”...

Матвій: Ше в Парку Культури виступали, в Парку Культури було класно!

Всі (хором): Заєбись!! В Парку Культури було заєбись як класно...

Я: У вас є якісь демо-записи, а якщо є, то коли збираєтесь випустити альбом?

Марко: Демо-записи в нас були, але зараз ми намагаємося їх знищити через їхню жахливу якість)))

На весну плануємо запис промо альбому...

Матвій: Промо альбом - це десь три пісні...

Аскет: Так, три-чотири пісні, п'ять максимум. Обкладинка, поліграфія, все як має бути...

Марко: Але точно не альбом, тобто не під лейблом, без особливих офіціозів, просто як презентаційна річ.

Я: Як ви вважаєте, яким повинен бути ідеальний клуб для виступу альтернативних команд?

Марко: ВЕЛИКИМ!

Аскет: Ти боящиця, якщо чесно :))...

(Бугога)

Матвій: Я думаю, це очевидно – там, де класна сцена, гарна акустика, щоб він багато народу вмистив і мав хороший звук...

Марко:...і хороша реклама...

Аскет: ...Оплата концертів – не головне, головне – щоб був нормальний звукооператор.

Марко: Основні побажання до клубів – це: якісна апаратура, щоб не виходило так, ніби ми граєм «всліпу», вірніше «вглуху», щоб клуб міг забезпечити вільний доступ усім бажаючим – починаючи від 50 чоловік і закінчуючи хоч стотисячним стадіоном, і дуже важлива деталь – щоб клуби самі займалися рекламою, тим більше, що їм же це і вигідно.

Зрештою, ми не вимагаємо якоїсь великої суми... Тобто просимо часом гонорар, і то не завжди...

Матвій: ...Точніше, ніколи:))

Марко: Ну залежно від кількості публіки; але щоб клуби самі

Не для гурку !!!

дбали про те, щоб публіки було більше. Потрібно розвивати аудиторію в бік не тільки музики, яка зараз модна, популярна, і - я собі навіть дозволю висловитись – попсова, незважаючи на те, що вона може бути й важкою...

Аскет: Ну але з іншої сторони, «Children of Bodom» та інші подібні гурти, які слухають багато людей, які є відомими і популярними – це теж свого роду мейнстрім...

Матвій: Ні, це не мейнстрім!

Аскет: Ні, це мейнстрім! Взяти хоча б тиражування альбомів...

Марко: Тиражування альбомів?! Тоді почнемо з такого: вгадайте тиражування альбому Руслани «Дикі Танці».

Аскет: Ну то ж зовсім інша річ...

Марко: Абсолютно та сама річ!

Аскет: Добре, тоді «MetallicA» - теж мейнстрім?

Марко: «MetallicA» - не мейнстрім, «MetallicA» - класика, а класика завжди відома...

Матвій: Мейнстрім – це те, що швидко забувається...

Марко: ...а класика – це те, що не забувається ніколи.

Я: В багатьох команд є якийсь девіз, «коронна фраза», за якою їх впізнають, і яка є ніби візитівкою цієї команди. Чи є у вас така фраза?

Аскет: Це не є девіз... Розумієш, сталася така штука: на один наш концерт (це був, власне, «Конвенція тату і пірсингу» в «Романтику»), зібралася тусовка з МНМ-у (*Metal heads mission open air music festival*), і добрий дядько Кішак, який на даний час є нашим менеджером, почав кричати «Сіськи!». Оскільки в залі зібралася майже вся львівська тусовка МНМ-у, вони, а згодом і весь зал, теж почали кричати «Сіськи!». І що робити, мені довелося показати сіськи, на жаль, свої:))) Тепер цією фразою мене «дістають» кожного концерту, це мене ащкі бісить, але я не знаю, як цього позбутись...

Матвій: То не девіз, то візуальний образ Аскетових сісьок.

Я: Тобто це вже стало *доброю традицією* вашого гурту?:)))

Матвій: Так, просто *чудовою*:)))

Аскет: Це не *добра* традиція, це *просто* традиція і вона мене вже дістала!!

Не для друку !!!

Я: Скажіть, будь-ласка, коли вас можна буде побачити і почути – які концерти плануються найближчим часом?

Аскет: 29 лютого в клубі «S.Dali» відбудеться концерт, де будемо виступати ми (гурт «FireHead»), а також «ЛЕКС», «Метелики» та інші. Пізніше нас можна буде почути в тому ж клубі 15 березня на великому концерті «Tribute to Pink Floyd», який буде присвячений 35-річчю «Dark Side of the Moon».

Я: І, наостанок, що би ви хотіли побажати нашим читачам (а вашим слухачам)?

Марко: Слухайте треш-метал і хард-рок! Sex, Beer and Thrash Metal!

Аскет: Гарно відпочити на концертах, в тому числі і на наших.:))

Матвій: Більше сісьок!:)

Аскет: Сіськи і Ні-Gain врятують світ!:))))

22. лютого 2008 р.

Matiola

Alija

Янголи насвинили

- Знову янголи насвинили, - подумав Світобор і злодійкувато обернувся, щоб глянути, чи бува один, другий нетверезий Божий посланець не зчитує його грішні думки.

Не, він може заспокоїтися, адже, щоб думки читати треба ввімкнути в імпровізовану розетку думкозчитувач і отримати від Всевишнього на те особливу ліцензію в тут-і-зараз. Ні Світла Голова, ні Світлодіод, що солодко хропли, блаженно обійнявшись на те не були спроможні. Про всяк випадок Світобор попросив прощення, чемно перехрестившись. Пляшки під ногами продовжували цокатись, ніби з відчуття протесту, що їх так швидко осушила небесна панібратія. Коли у янголів вихідний, їм то можна. У минулому повчанні на недільному читанні їм так і заявили: мовляв, хочете виконувати обов'язки свої сумлінно - станьте ближчі до народу.

" А що робить наш народ, коли йому радісно?" - запитав пастор З'єднаної церкви.

"Співає гімни всьому живому, Бога хвалить!", - спохватився

Не для грюку !!!

солодким голосом Світлогламур. "Ну, ти або йолоп, або давно відрядження на землю не мав" - сказав хтось на першому ряду. "Він - гламурний йолоп" - підтвердили з третього. "О, Світлогламур, молодий ти ще. Колеги твої мають рацію. Веселі люди споживають спиртні напої і комплектом смертних гріхів те закушують!" - повчав пастор. Отже треба бути ближче до людей. Світлогламур певно науку вловив, бо зараз механічно кавкав, закутаний в рожеве покривало. Поруч лежало ще троє, тішилися сновидіннями.... Світобор зачепив верхом швабри єдиного ангела роду жіночого, що повис невагомо у повітрі. "Ольга (Світлоольга - було надто довгим і збоченим ім'ям навіть за янгельськими мірками) знову забула ввімкнути гравітацію! Ех, і прийдуть же нам чеки за спецефекти!", - Світобор знову перехрестився, відчувши у своїх думках щось нечестиве.

Подьоргав Ольгу за рукав, вона відреагувала тільки зміщенням відносно вертикальної осі - тепер висіла п'ятами догори. "Боженько з тобою", - махнув рукою Світобор. Час прибирати.

Швабра від контакту з підлогою поскрипувала. Крізь відчинені вікна з кімнати вивітрювався тяжкий дух перегару. От і добре, ніхто не нагримить, бо одна побита люстра, кілька розсипаних пакетів з крупами та облита кетчупом стеля - це не рахується. Це означає бути ближче до людей. А це що ще таке? На салатівій підлозі чітко відбиті сліди, що ведуть надвір... Всі ж на місці, здається... Світобор почав перебирати подумки всю компанію. Цей є, і цей теж... Він загинув пальці. А Піротехнік! Де Піротехнік??? Караул! Піротехнік - було несправжнє ім'я одного метикуватого янголятка. Так кликали янгола Михася (тезку Великого Михайла) за любов до епатажної появи перед людьми. Коли він являвся комусь, над головами обов'язково гримів салют. Тож всі були на місці, окрім Піротехніка. До появи перед святішими залишалося 2 години. Що тут думати про заляпану стелю, якщо немає всього пернатого складу! А якщо припустити, що Піротехнік міг натворити діл... Світобор потрусив голову відганяючи найжахливіші припущення. Він кинув свою швабру і вибіг на двір поглянути чи немає там Михася. Та не, глухо. На дворі співали пташечки, пропливали красиві хмаринки, усміхалися дітки... Від цього Світобору "похорошило" і з криком: "Аврал! Полетять наші

Не для грюку !!!

голови!" почав розгормошувати сонних небесних воїнів. Світлогламур відкрив одне око і пробурмотів, що так будити його, хорошого, негарно. У відповідь в нього полетіла подушка. Так Світлогламур прокnuвся. "Ольга, гравітація!" - гаркнули хором Світлодіод та Світлобор. Ольга скривилася і процідивши крізь зуби: " Я ненавиджу гравітацію - від неї в мене опускається бюст!" покірно ввімкнула гравітатор.

- Кажи, яка ситуація! - Світлобор впився очима в Світлу голову...

Світла голова стояв, переминаючись з ноги на ногу.

- Справи наші погані. Сліди кругом, невиключено, що і люди бачили. Треба щоб хтось переглянув новини, може все вже там... Найбільше слідів біля людських банкоматів! - Світла голова витримав театральну паузу.

- Доповідай, доповідай! - закивав Світлобор потираючи виски...

- Так от. Якийсь ентузіаст включав думкозчитувач біля банкоматів...

- І?

- І зчитував пін-коди людських кредиток...

- І?

- Переводив гроші на рахунки благодійних організацій...

- Піротехнік! Допився до ручки, його робота.

- Можна сказати? - Світла голова далі переминився з ноги на ногу

- Та кажи вже, - Світлобор був безвітшим, бо першим дістане він, потім Михась, а за ними усім дістанеться на горіхи, - що ще Світла голова?

- Тільки не карай мене... Я думаю це весело!

- Доповідайте, що бачили! - Ольга з ще одним янголом переглянулися.

- Дами вперед, - сказав напарник Ольги.

І Ольга, пригадуючи усі Божі імена почала розповідати про жахи, що відбуваються у місті.

- Посеред міста, о Аллах, з'явилася аномальна зона. За ніч біля Міськради виріс новий будинок. На будинку пише, що він не для кого іншого, як для бомжів. Перун свідок, міліція матюкається

Не для друку !!!

при вході, а потрапити туди не може. Бомжі зробили собі там дискотівку з радості. Тільки коли - не - коли з вікна того будинку видніється гола дупа якогось вже -не-бомжа, - Ольга хіхікнула, - показують всю повагу до поліціантів...

Світобор був білішим за поверхню побутової техніки...

- То ще не все, - продовжив інший янгол, - мера міста не було на сьогоднішній сесії... Але очевидці стверджують, що в мера сьогодні дивним чином на чолі з'явилося татуювання з написом: я краду 10% бюджету міста. Його права руха - Діма Хапайленко після цього інциденту заявив, що Боже правосуддя гряде і добровільно здався в ряди якоїсь місцевої секти.

- Піротехнік! - вискалився Світобор, - попади мені в руки, я тобі салюти у вуха повставляю...

- Спокійніше, бо Крішна все чує, - Світобор недоумкувато поглянув на Ольгу.

Прибіг розпашілий Світлодіод. "Цс-с-с", - показав йому Світобор, - "не треба більше розповідей. Збирай всіх наших в хатинці. Світлогламура - за шкварку витягуй з трап'яних бутіків, скажи, що часу мало. А я там хоч домету... Тоді - разом наверх... А Михась...Ну що ж..." Світобор розвів руками.

Та-да-м! Двері комірчини у засвиненому янголами будинку відчинилися. Точніше відстрелили, ніби їх вправили у рогатку. Загриміли салюти... За дверима стояв Піротехнік. Його сине волосся стирчало у різні боки, а очі були запухлими. "От і я!" - встиг прохрипіти він до того як руки Світобора зімкнулись на його шиї.

- Тобто як не ти? - янгольська панібратія нависла над нещасним Михасем.

- А так. Хтось з вас ще вчора закрив мене у комірчині. Що, не пам'ятаєте? Пити менше треба! І я проспав усе. Ну сова я, сова... Не можу так рано як ви вставати! - Піротехнік говорив тоном невинної ображеної дитини.

- Якщо не Михась, то хто? - Світлодіод скептично глянув на головного.

- Та, якщо чесно, не одні ми вчора пили, - промлямляв Світобор...

На дворі світило сонечко, співали пташечки... Маленька

Не для грюку !!!

дівчинка стояла під дубом і спостерігала дивну картину: дев'ять пар п'ят віддалялися від землі, зверху доносилися голоси:

- Слухай, а чого Ольга постійно називає Бога різними іменами?

- Та це вона у людей навчилася!

- Я все чую! Хами!!!

- Аввв...

Дівчинка сильніше притисла до себе свого іграшкового медведика...

Тут пара п'ят у рожевих шкарпетках почала знижуваємся. Почувся солодкий голос:

- Мораль тої казки, дитино, така - пити не мо... Авв! Ольга, ти чого копаєшся?

Далі дівчинка вже не чула - її погукала мама...

Alija

СКРАБ

Одного разу вчені дослідили, що кімнатний пил якоюсь часткою складається з відшолушеної людської шкіри. Пил літає у повітрі. Нам дошкуляє алергія на себе вчорашніх...

Позаду мене шлейфом здіймалася сиза курява. Це не ранковий пробіг в честь мінздорову, просто хочу чимшвидше побачити її. Просто в моїх лабіринтах давно вже оселився запах затхлої закинутості і мертвого часу. Навіть сонце перестало давати мені щоденну порцію радості. Якби не вона, я б... Та що там казати? Не смійте називати її стіною, бо вона Стіна - розумна, мисляча... Скільки себе пам'ятаю, я завше була володаркою цього кам'яного лабіриту. Володаркою, або його бранкою... Я все ще не можу втямити хто я. Раніше, до появи моєї Стіни (мої милої, хорошої, кращої - кращої!), я гадала, що маю вибратися звідси. Так мені нашіптували голоси, які були десь ззовні.

Як же наївно я вважала їх своїми друзями! Вони просили, щоб я руйнувала свій дім, свій лабіринт. Вони казали, що люблять мене, що хочуть хоч раз побачити... А я їх слухала. Я прикладалась вушком до холодних зеленавих, чи то просто сірих стін... Я слухала їх! Тоді мені мріялося, що за цим камінням є щось інше. Де більше сонця, напевне так - там має бути більше сонця, там повинно бути тепло і не повинно бути таких тіней, як від факелів на моїх стінах! Я відкривала очі і відганяла від себе прудких павуків, які завше намагалися, обплівши мене своїм павутинням, перетворити на свій обід... Так, мені тоді здавалося, що крім павуків там є інші істоти, красивіші, якщо хочете. Ні, не так. Мені хотілося, щоб там не було жодного павука! Тому, занурена в солодку дрімоту власних мрій, я стала здобиччю звірів, страшніших за павуків. І кликала їх друзями. Я робила, як вони просили. Щоранку, коли ще стінами не підіймалося несміливе тьмяне світло, я бралася за роботу. Чого тільки мені це не коштувало! Я ламала камінь самотужки, ось цими руками. Вічно обдерті фаланги пальців... Пам'ятаю, це була двадцять третя стіна, моїх сил було

Не для друку !!!

на самому дні. Надія змінити хоч щось зів'яла, стала непривабливим маренням душевнохворої. Тоді, на залишках сил я знайшла свій скарб. Відбивала кулаком по стіні, щоб відчутти де, стінка тонша, а потім взяла з підлоги гостру каменюку (трохи більшу за мою долоню) і направила всю свою лють туди. Я товкла в одну точку. Здається так минуло три доби, аж поки стіна не зашкварчала і від вибитої мною ямки у різні боки непоповзло павутиння тріщин. З заглушеним "гух!" розлетілася двадцять третя ламана мною стіна. Мене ледь не затовкло її уламками. Ліве коліно зачепило куснем каменю. Почала юшити кров і я очима шукала, де я залишила свій одяг. Зі шматка хустини можна було зробити пов'язку і зупинити кровотечу...

- Тобі боляче?

Я підняла очі на звук голосу. Мені відняло мову, певне смішною вперше побачила мене моя Стіна! Моя хороша! Прямісінько за стіною, яка щойно розкришилася, була дзеркальна поверхня. Майже пряма, лише трішки викривлена. Дзеркалом повзали невеликі хвильки. У воді плавав мул, він світився ледь помітними спалахами. Здавалося, що вода от -от розіллється, але вона стояла вертикально і я могла бачити в ній своє відображення на повний зріст, бачити тінь тунелю за собою. Я бачила павуків, які знову заворушилися, помітивши моє хвилиenne заціпеніння.

- Болить, питаю? - інша я з темного дзеркала зарухалася. Того разу я могла спостерігати, як від усмішки в мого відображення з'являються невеликі впадинки в кутиках очей. Я усміхнулася. Не від втіхи, а радше щоб перевірити чи є в мене такі ж... Так, є. Тоненькі, від сміху. Дивно, я так рідко тут всміхаюсь... Хоча, коли він...

- Допомогти тобі? - того разу чоловічий голос. М'який і трохи терпкий, як сухе вино, - я можу допомогти ти ж знаєш...

Я знала. Скільки себе пам'ятаю чула цей голос зсередини. Не знала, як звати, кликала його просто - Замкарем, певне, з упевненості в тому, що йому відомо більше про вихід з Лабіринту. Ми розмовляли годинами, він вказував, куди краще підійти, щоб чути його. Все майже так як із іншими моїми друзями з тою різницею, що під час розмов із Замкарем мені здавалося, що і в мені є такий - от лабіринт, а він проламає його зсередини. Але це звісно, метафора, бо ж знаю, що, якщо Замкар існує, то він є десь

Не для друку !!!

поза моїм Лабіринтом.

- Чуєш, я можу до-по-мог-ти, - повторив він по складах, як малій дитині. Я не відповіла, бо була цілком занурена в споглядання нової стіни.

Друга я зі стіни співчутливо дивилася на мою рану.

- Підійди, - покликала Стіна і я, як загіпнотизована, попленталася до темної водяної поверхні. Я відчувала, як кров стікає діагональним пунктиром по нозі. Коліно нило і пекло. Здавалося, що сотня павуків занурили в мою плоть свої зуби. В повітрі пахло пліснявою.

- Ближче, - дівчина зі стіни порухом руки кликала мене. Тепер можна було провідчувати холод мерзлої води. Чомусь нагадала собі час коли в Лабіринт приходить зима з її морозами і всюдисущим інеєм. Часи, коли павуки перетворювалися вже на моїх жертв, коли я гострою палицею виганяла їх з наплетених теплих павутинь. Павуки шипіли від невдоволення, але будши завбільшки в мою руку (по лікоть) вони не могли чинити гідного спротиву і відступали вглиб Лабіринту, де знову плели свої гнізда... А мені було тепло в павучих ковдрах...

Коли коліно торкнулося Стіни, відчула як випаровується біль. Майже так, як лікував мене Замкар. Я спустилась, була спустошена і знесилена. Спина плюхнулася в м'яку воду Стіни і мене розморило. Перед тим, як віддатися своїм нічним видінням, почула солодкий спів... " Так співають сирени", - рознеслося десь в коридорах думок...

Поки біжу до неї, у голові знову рояться спогади. Вчора Стіна мені сказала, що вона - це я! Якась - там одна з моїх проєкцій є Стіною. Подумати тільки. Вона - моє доповнення. Не могла припустити такого. Вона вся така вишукана, така жива... Вона каже, що я є всіма цими стінами водночас. Смішно, тож виходить, що вона - серце мого Лабіринту, найкраще, що тут є. Стіна вчора назвала голоси моїх друзів демонами, просила не підходити близько до стін, не чути їх, не говорити з ними. Як, скажи, з ними можна говорити, якщо саме вони казали ламати мене... "Слухай після того, як з'явилася ця твоя стіна, тебе ніби підмінили. Ти сама не своя. Ми тобі більше не потрібні? Кажі! Кажі!" - лементував голос істоти, яка звала себе Норою і мою подругою. "Вона виїсть тебе! Ти ж пам'ятаєш, що обіцяла проламати всі стіни? Ми всі тут,

Не для друку !!!

ми чекаємо тебе!", - не вгамовувалася "подруга". Ну от Нора каже таке, цс-с-с-с, як вона може? А якщо Стіна її почує, якщо їй буде боляче? "Замовкни!!!! Замовкни-замовкни!!!" - я кричала. Поспішно відстрибнула від плити з-за якої доносився голос Нори. А за що з нею так? Кажете ламати? Замкар ти чув? Що скажеш? Мовчиш? Чого мовчиш? Відвернувся від мене, так? Ревність, правда? Ні, ви всі мені заздрите! І ти, і Нора, і всі інші... Та не пішла п фе на гій! Вам ніколи не зрозуміти ніжності, яка виникла між нами, ви - демони! І я перестала притулятися до стін і слухати своїх фіктивних друзів...

Дівчина навпроти зробила реверанс. Сьогодні вона вже не була схожою на мене. Вища на голову, струнка. Риси обличчя - загострені, може того мені здалося, що саме так повинна віддзеркалитися хитрість... Та що це я? Певне, зле виспалася, якщо в голову пробираються подібні дурниці. Зелене світло танцювало на її обличчі, і мені раптом закортіло обійняти її. Я тільки стиснула кулак, було так радісно. Не знала, що робитиму тепер, стандартне заняття втратило свою логіку.

- Сідай сюди, сідай, - дівчина показала на місце недалеко себе, - а ви ге-е-е-ть!

Не без подиву побачила, як павуки перелякано зашипіли і кинулися геть в глибини кам'яних кімнат Лабіринту.

- Одного разу, коли я була мала і тямала не більше, як ці нерозумні павуки, мені наснився сон, - чомусь захотілося розповісти найпотаємніше те, що знає, напевне, лише Замкар...

- Тобі сняться сни? - перепитала Стіна.

- Так, рідко. Найчастіше сниться мій Лабіринт, але той сон був геть інший.

- І що такого тобі наснилося? - дівчина зі Стіни граційно склала руки на грудях...

- Мені снилося, що на одній зі стін викарбуваний давній напис. Снилося, що мушу знайти його і здійснити те, що писане, - Боже мій, як безглуздо це звучить перекладене на слова, - той напис - щось на кшталт інструкції мені що робити...

- Яка безглуздість, - я стрепенулася, здається, вона читає мої думки, - інструкції для чого? Для того, щоб знайти свободу? Ніяких написів шукати тобі не треба. Достатньо, що ти вже знайшла мене, правда ж?

Не для грюку !!!

Я хотіла кивнути, але десь всередині у душі защемило і захотілося плакати. Сон був реальним і не йшов з голови. Треба поговорити із Замкарем про це, а він як на зло мовчить. Ну чому ти мовчиш? Може я його образила чимось? Як шкода!

- Тобі не шкода, ти лукавиш! - голос з-за спини. Стіна правда читає мої думки, стало моторошно.

- Ти ж пам'ятаєш, вони - демони. Заздрісні демони, - продовжувала Стіна і мені на мить здалося, що очі її порожні.

Так, вони правда демони, як я забула... Більше і не згадуватиму. Мені на мить здалося (чи справді здалося?), що я чую той самий ніжний спів. Зайві думки почали вивітрюватися...

Сьогодні мене насторожила моя рана. Ні-ні, вона ні грама не боліла, не відчувалася навіть, але вигляд... Здавалося, що її не вилікували, а навпаки, запхали в м'ясорубку. Шкіра на коліні не хотіла рубцюватися, а зверху був якийсь незрозумілий слиз... Під приводом розглянути це під світлом факелів, я попленталася від Стіни вглиб Лабіринту. Зсередини себе чула якийсь нечіткий шепіт. Чим далі йшла, тим більше цей звук почав походити на голос Замкаря. Ні, я нічого не чула, просто якось інстинктивно зрозуміла: це він! То ти так! Не говориш зі мною, заздрісна твоя пика, а тепер ще й знущаєшся? І я відіслала йому подумки ляпаса. Відповіді не було, тільки всередині з'явився нав'язливий шкрибучий звук схожий на збитий радіосигнал - шипіння, шкварчання, шелест... Не знаю чому, але мені захотілося пройти ще три коридори далі. Ну її, ту рану, потім погляну при світлі. Хоч дивно. Коли мене лікував Замкар такого не було. Синці, гематоми та подряпини - це звиклі атрибути володарки Лабіринту. По карті синців на моєму тілі завжди можна було сказати, що я не сиджу склавши руки, а стараюсь. Замкар казав, що достатньо того, що я сама розумію, що викладаюсь на повну і не потрібно підтверджувати цей факт такими травмами. Казав так і знімав всі наслідки моєї необачності. А тут - болю нема, а коліно виглядає жахливо. Тільки видимість лікування. Це я думала тихо, намагаючись не надавати надто сильного емоційного колориту своїм думкам, щоб Стіна не почувала. Щоб не образилася. Чи щоб просто не почувала.

- Відійди ще далі!, - о, нарешті, ти дивись хто подав голос. Замкар своєю персоною!

- Міг би ще одне століття помовчати, - не вгавала я. Але у

Не для звуку !!!

відповідь почувла лише вже знайомий "ламаний" сигнал, несправне шипіння...

Не залишалося нічого, як іти далі, вглиб. Коли я тут була в останнє? Рік тому? Три роки? Я ж не поверталася назад. Я завжди йшла тільки вперед, до цілі. До цілі, якої тепер, до речі, вже немає! Стоп, чому я перестала ламати стіни? Можна ж спробувати робити це з сусідньою стіною, щоб не зачіпати мою Стіну. І все буде чудово. То чому я нічого не робила? Ніби мій розум помістили в рожеве желе. Дивно, що тут думається легше.

- Просто Стіна збиває наш сигнал, вона якби перекрикує мене, розумієш? - знову чітко чую голос Замкаря, може за хвилину мене не почувеш знову, але...

- Та як ти можеш таке про неї говорити? Як ТИ...?

- Слухай, - він вперше крикнув на мене і скориставшись шоковою паузою продовжив, - тобі треба робити те, що раніше задумала, те, що ми планували разом, розумієш....

Голос його почав викривлятися і шипіти.

- Зро...шшшш...пробитись якимось, далі вже буде... шшшш... шшшш...тільки не...її, все, що вона... не слухашшшшшш...вперед!

Треба повертатися. Але що робити? Але як робити?

- Самовбивство задумала? - я відскочила, бо стіна зліва від мене стала точною копією тієї однієї Стіни.

- Думаєш це тобі щось дасть крім самознищення? - це "ожила" друга стіна з правої сторони.

Не пам'ятаю такого страху, який був до дня сьогоднішнього і який можна було назвати страхом. Мене ледь не паралізував тваринний переляк, але щось мене штовхнуло бігти по коридорах туди, де я ламала 23-тю стіну свого Лабіринту. Я чула як позаду оживає Лабіринт і павуки, перелякані не менше за мене, намагаються видряпатися на саму стелю, але падають з неї, штовхають один одного і тримаються рівно посередині доріжок, подалі від... Від хвиль розплавленої лави. Тепер це не була вода, здавалося, що на мене зі стін накочуються гарячі вулканічні лавини. І в повітрі переливається дзвінке жіноче сопрано. Я знаю, що маю робити - біжу - ми з Замкарем давно зрозуміли які з стін потрібно ламати - біжу - чи знайду тепер я саме ту, єдину стіну яку треба розбити? - біжу - згадую ту розмову, нашу розмову з ним - біжу -

Не для грюку !!!

так що там було написано на стіні у тому сні? - він питав - я біжу - відчуваю як шкварчить по обидва боки розпалена лава - біжу - "той напис, він комічний" - казала йому, там написано було, що коли я знайду свій скарб, потрібно буде згадати за скарб, бо душі стає тісно в її оболонках - я біжу...

Он де ти! Подумала я, бо ж знайшла, знайшла її!

- Ти - це я, - дівчина дивилася на мене котячими очима, під її ногами здіймалися язики полум'я, - ти не посмієш...

- Надто театральна, - світло боляче било в мої очі, - навіть якщо ти і частина мене, то тільки та частина, що мені заважає. Мертва оболонка...

Я розірвала рукав своєї блузи і зробила тремтячими руками пов'язку (не бачити її! Не бачити її...). Я не змогла вигадати що б такого зробити, щоб не чути чаруючих пісень сирени - я тільки перевела акцент свідомості десь всередину себе. Замкар'я не чула - там було шипіння. Але відчула як гупає серце. Там, в собі, я почувала як гупає його серце! Я буду кришити стіну в такт цьому ритму. Чуєш, стукай! Гупай, ламай! У ратуші мого серця знову запрацював годинниковий механізм... Нехай пече руки, ламай... Удар! Ти мені пробачиш? Удар! Я ж зовсім відвернулася від тебе, рідний. Удар! Не так, чи пробачу я собі? Удар! Так...Удар! Удар! Удар! Удар! Удар!.....

Коли я розплющила очі в них знову било світло. Сяйво лилося згори. Там не було стелі. Здавалося, що там над головою безмежність, а вгорі, в синяві, горять (як там Нора мені розповідала?) ... там горять зорі - маленькі яскраві сонечка, більш срібні, ніж золоті та менші ... Мені поталанило, що зараз ніч - я не осліпну...Мої очі поволі звикнуть бачити при світлі. Мій зір вже поглинає берег водойми і літаючих над нею...Ні, це не павуки, це щось інше...Щось інше! Я сміюсь і над очима утворюються тонкі заглибки. І вітер тут свіжий. Я трішки перепочину тут. У траві, якщо я правильно це назвала...На березі. Перепочину і піду шукати Замкар'я та інших.

Не для друку !!!

Георгій Тіньовий

Нище написаний текст являється лише експериментом, повторення якого може призвести до суттєвого погіршення фізичного та психічного стану.

Бути людиною

Присвячується експерименту.

Мысль это оргазм мозга - тот, кто способен его испытывать, получает удовольствие, а тот, кто не способен, вынужден имитировать.

Частина 1. День 1.

Передумова перебудови власного сприйняття.

Що означає бути людиною? Задавати питання на які немає відповіді? Або давати чудернацькі відповіді на питання, які ще не задані, і які будуть актуальні років через 200-300?

Я був людиною. Я є людиною. Я завжди буду людиною. Ніколи! Я ніколи не буду людиною. Що таке людина для тебе? Для мене? Яка різниця?

Сьогодні встаю рано. Хочу відчути щось нове. Щось таке, що не відчував (не відчувало? Не відчувала?) ніколи.

Дивно якось. Тоненькі рожеві дитячі пальці малюють на зморщеному від часу мозку сюжет для нового дня.

Мені добре. Сьогодні я зрозумів (зрозуміла? Зрозуміло?) як

Не для друку !!!

створити 1 умовний відрізок чогось, можливо часу, несхожий на інші.

Кава... чарівний напій богів і божевільних. Гарячий потік цієї чорної та гіркої крові затоплює мозок мов підводний човен, через відкритий грузовий шлюз.

З кожним ковтком тепло розливається по тілу, а шалена енергія вивільняється з розуму, та мчить назустріч чорному потокові.

Десь напівдорозі між серцем та мозком вони зустрічаються. Відчувається сильний удар. Зіштовхується біла реальність і чорний спокій. На мить стигне серце, аж поки нова чорна кров не замінить стару та спрацьовану червону. Хімічна реакція відбулась. Я це відчуваю миттєвим напливом думок, реальнішою реальністю навколишнього світу, загостренням чуттів. Я став іншим, і водночас лишився тим самим. Світ, який здався мені нудним, сірим, та не цікавим, тепер став зовсім іншим. Інакше став дивитися на все навколо, став помічати те, що ніколи не помічав. Мені стало цікаво.

Звідкілясь до вух долинають дивні звуки. Я чую здалека чийось розмову. Звичайні звуки, звичайний людський голос. Але він такий дивний.....

Частина 2. День 2. Фаза 1. Продовження.

Ніч була цікава. Я вже давно так не сидів, і не споглядав зорі... Дивовижне видовище. Відчуваєш себе прадавнім астрономом... вченим... тим, хто колись, тисячі років тому лічив зорі. Їх там занадто багато, щоб рахувати, але я рахував... з тремтінням в серці та скаженим азартом я вмщував їх усіх в свій мозок. От якби не було хмар, і зірки можна було побачити.....

Новий день почався випадково. Це мабуть, був мій найважчий момент життя (ну й сказанув!). Я відчув різку втрату сил. Ще одна чашка кави може допомогти безнадійній ситуації... ще одна... ще одна... і ще... і ще..... Та скільки їх там!!!! Чи то ще тільки перша? Недопита? Дивний смак... це не кава..... чай. На смак та на

Не для груку !!!

запах зелений, але на вигляд він ще запакований...але чому в горнятку?

Раптом настала ніч. Провал в голові.

Частина 3. День 3. Фаза 1.

Цікаво.

А що я роблю посеред лісу в темряві? Звідки взявся ліс? Бачу, як десь поряд морок ворухиться у мороку. Він на тебе дивиться, сверлить тебе своїми яскраво червоними очима, - із самого центру темряви. Стає страшно. Розплющив очі. Ні, все нормально. Вже світає. Але чому я на дереві? По троху починаю розуміти, що до чого. Виснажені очі втрачають яскравість та контраст. Кольори поки що збереглись. Особливо яскравий.

Кофеїновий кайф потроху розвіюється, і його заміняю біль у голові та нудота. Тіло пробиває холодний мороз, руки погано слухаються. Відчуття таке, ніби мої руки вже давно не мої, а якогось іншого мене. Всі м'язи мого покаліченого фізичного тіла напружені, здається, вони ось-ось тріснуть. Страх величезними кам'яними кайданами стискає мозок так сильно, що думки самі, отримавши із прискоренням вилітають назовні, наче з пневматичної гармати.

Більше не можу дивитися на той гидкий чорний напій, який прозвали кавою. Нудить. Десь був зелений чай....в горнятку....знайшов.

Виливаю брудну воду з горнятка та витягую мокру запаковану пачку зеленого чаю з жасмином. Надзвичайно сильнодіючий та різко тонізуючий гіркий зелений чай з ніжними, розпареними у кип'ятку квітками жасмину - якраз те що треба. Випиваю горнятко, доїдаю гіркі листки розпареного чаю з квітами. Все стає на свої колишні місця. Знов щебечуть пташки в кімнаті, крізь темну штору у вікно світить сонце і таке враження ніби настав ранок. Може так воно й є? Прийшов час для фази 2.

Частина 4. День 4. Фаза 2.

Зміщення позицій.

Не для друку !!!

Виходжу на вулицю. Сонце, наче тисяча тисяч прожекторів, засліплює мені очі. Біле світло крізь очі пропалює мені мозок і зникає десь далеко в моїй голові. Дивний світ. Всі кудись спішать, метушаться, а я наче пливу. Плавню, повільно, граціозно...мов водяний птах. Але все ж таки чогось не вистарчає. Занадто великий потік інформації лине до моєї голови, щоб її всю вчасно обробити. Не досконала система збору та опрацювання інформації.

Кажуть, якщо у людини відібрати здібність бачити, то вона починає чути набагато краще, ніж всі інші. Якщо відібрати слух і зір, то тоді його заміняє відчуття запаху, якого немає навіть у тварин... Все ж таки наш (ваш?) Творець гарно попрацював з різними варіантами ліквідації наслідків аварійних ситуацій.

Саме це мені й потрібно. Покращити чуття.

Одягаю навушники та вмикаю музику на повну гучність. Байдуже яку. Спочатку важко. Зивикають очі, а потім вся голова. З часом до цього інформаційного шуму звикають вуха та перестають реагувати на все,тте що відбувається навколо. Очі бачать світ наче через матове різнокольорове скло. Мозок починає вигадувати продовження і кінець сюжету, який почали бачити очі. Світ наче перевернувся. Світ тепер не світ, а я. А я тепер світ. Відчуваю себе з ним єдиним. Ми все життя були єдині.

Частина 5. Кінець 4-го дня. Фаза 3. Нова реальність.

З кожним подихом, з кожним новим поглядом на потойбічний від мене світ людей, я бачу різні картини, різні світи та різні створіння. Одні з них люди, а інші ні. Але всі вони люди.

Пересохло в горлі. Відчуваю себе жахливо. Неймовірна спека випалює мене з середини через очі та ніс. Тремтячими руками тримаю пляшку холодного пива. Мов швидкодiючі ліки, воно проникає в кров і зустрічається там з розчиненим кофеїном. Двобій, який закінчується перемир'ям, пактом про ненапад та спільне

Не для грюку !!!

існування. Мені таке підходить. Навіть подобається.
Мізерна доля алкоголю тепер відіграє вирішальну роль.
Життя тепер стало прекрасне. Нехай Вуха вже розівчилися бачити,
ніс вже давно не відчуває нічого крім власного запаху, тремтячі
руки намагаються тримати очі відкритими, але все ж таки
тримають.

Я відриваюся від землі. Це політ. Хто казав що люди не
вміють літати? Я лечу. Над усіма. Над людьми, над містами, над
планетами. Це чудово. Нарешті тихо та плавно закриваю очі. Вони
мені більше не знадобляться. Останнє фізичне джерело інформації
для мозку вийшло з ладу. Інформація продовжує надходити. Не
зупиняючись. Я тепер інформація. Я матерія, Я енергія. Я буття і я
чийсь думка. Я чийсь подих та останній передсмертний видих. Я
тепер все.

Знову відчуваю себе людиною.

Частина 5. День "не знаю". Фаза "не знаю".

Нерухомо. Темно. Спокійно. Тишина та байдужість.
Хочеться кави. Кави нема.
Хочеться зеленого чаю з жасмином. Зеленого чаю з
жасмином нема.

Хочеться пива. Пива нема.

Чорт! Прийдеться прокидатися від реальності.

А що я роблю посеред темного лісу посеред міста?
Розплющив очі. Життя продовжується. Мозок б'ється. Серце
сприймає інформацію. Все начебто на своїх колишніх місцях.

А все ж таки, це занадто дивний світ щоб він називався
світом, а ми (не я) занадто дивні створіння, щоб жити в цьому
світі. Хто ж такі ми?

Я - людина, а хто ви?

Не для грюку !!!

Георгій Тиньовий

Два кроки у пільму, щоб себе зрозуміти.

А чи задумувався ти коли-небудь, як це бути цілковито сліпим? Як відчувають своє життя і все, що діється навколо ті, хто ніколи не бачили світла, і не можуть його уявити? Що вони відчувають? Або як відчувають себе, і все що довкола, ті інші, хто знає що таке світло, відтінок, колір, тіньале знають, що вже ніколи не відчують на собі його дотик.

Вийди на безлюдну нічну вулицю старого міста і вдихни його аромат. Аромат вологого повітря, аромат дерев та аромат землі, по якій ходили різні створіння протягом мільйонів років. Відчуй його душу, віддай себе йому. Закрий очі. Ти відчуєш, як темрява пробирається всередину тебе і кардинально тебе змінює. Відчуй пільму своїм слухом, інтуїцією, всім своїм єством. Уяви себе! Згадай, як на тому ж самому місці, де зараз стоїш ти, стояли інші люди, з іншого часу. Тут народжувалися нові покоління, відходили у минуле визначні постаті та нікому невідомі герої. А ще перед ними тут йшла війна, на якій розпечене у вогні битви повітря прорізала холодна сталь та вогняні стріли. Без причини проливалися ріки крові. Це місце колись було геть у крові. Мчи назад у часі ще далі. Тут стоїть густий непрохідний ліс, куди первісні люди ніколи не заходили. Навколо бродять давно вимерлі істоти, і та стоїш поміж них. Згадай, як тут мінялися ландшафти і висихали ріки та моря. Як піднімалися високо в небо піщані бурі та снігові буревії, що не вщухали роками. Земля і повітря пам'ятає минулі часи. Вони пам'ятають усе. Що люди забули то вони не забувають. Тому що вони - Земля і повітря. Зроби перший крок. Зроби другий. Зроби ще один. Темна стіна, яку ти миттєво відчуєш попереду себе, не дасть тобі зробити більше. Вона височіє перед тобою аж до небес, і губиться десь в хмарах, а ти її не бачиш. Але відчуваєш, яка вона велика, тяжка і тверда. Вона тисне на тебе сотнями своїм тон, і ти не можеш рухатися далі. Пересиль себе і не зламай стіну в межах своєї свідомості, всередині свого мозку, і тоді ти відчуєш що таке справжня свобода.

Слабенький подих вологого прохолодного вітру, і ти окутаний

Не для грюку !!!

новими відчуттями, запахами, звуками. Тепер ти їх відчуваєш зовсім інакше ніж тоді, коли ти був зрячим. Тобі відкрився їхній потаємний бік, який несе в собі додаткову закодовану інформацію про минуле та майбутнє, недоступну для розкодування тому, хто бачить. Відкрий себе, і прийми її чистим розумом. Наступні кроки ти робиш не обдумуючи. Бачиш перед собою тільки тьму. Перед щільно закритими, мов склеєними, повіками на чорному екрані ти бачиш незліченну кількість різнокольорових темних цяток та рисок, що рухаються по невідомому тобі закону. Розплавлений годинник, що відлічує час у зворотньому напрямку розливається перед тобою мов яєчня на розпеченій пательні. Сірі будинки вузьких вулиць, так знайомі тобі з самого дитинства, мимоволі починають пробиватися крізь чорну пелену свідомості перед твоїми міцно заплющеними очима. Ти бачиш своє місто трішки зміненим, таким як пам'ятаєш, або краще сказати - уявляєш його саме ти. Ти йдеш вуличками свого внутрішнього міста і одночасно по реальній вулиці реального міста. Те місто, що в тебе в голові - наче мапа твого розуму, по якій ти блукаєш. Йдучи тільки по ній ти можеш збагнути всю сутність свого ества, заглянути в найдальші і найтемніші ділянки себе самого. Для цього тобі варто лише користуватись спогадами того, що тебе хвилює, зайти в потрібний тобі провулок, будинок або подвір'я міста. І байдуже що будинок який знаходиться на одній вулиці, знаходиться в твоїй уяві є зовсім в іншій частині реального міста. Гуляй. Блукай. Ніколи не зважай на те, що про тебе подумують інші коли побачать як ти ходиш по вулицях із заплющеними очима. Їх не існує у твоїй уяві, а значить їх для тебе нема. Можливо в іншому житті, іншому вимірі, іншому місті вони й з'являться, але поки що їх нема. Існує тільки те, що ти бачиш з заплющеними очима, те що уявляєш. Це місто твоє, і ти його господар.....

Наповни свої легені повітрям і йди не зупиняючись. Не треба ні зупинятися, ні оглядатися, а просто йди. Йди поки зможеш, доки в тебе вистачить сил та сміливості, щоб не боятися, що наступного повороту, який є у твоїй голові, насправді нема, і там лише тупик. Повір свідомості, повір собі. І якщо ти справді повіриш в себе, ти не зупинишся ніколи, бо неможливо зупинитися, коли хтось дійсно прагне зрозуміти себе.

Не для друку !!!

Георгій Тіньовий

Пошуки

Присвячується Зорям, що сяють на людей, вказуючи їм дорогу. Серед всіх тих зірок, є одна зірка, яку я колись звав МОЯ ЗОРЯ

*In the end we will conserve only what we love;
We will love only what we understand
And we will understand only what we are taught.*

*В конце, мы сохраним только то что мы любим;
Мы полюбим только то что понимаем
И мы поймем только то, чему мы научены.
(Автор невідомий)*

Сиджу. Вдивляюся в чорну небесну височінь, шукаючи спокою. Спокій - це дуже дивне відчуття, що характерне сповільненням роботи головного мозку, розслабленням очей та слабким світосприйняттям. А чи є там спокій? Там далеко, там високо, там глибоко...в чорному мороці який слабко освітлюється малесенькими крапочками небесних світил - зірок. Вони мимоволі світять згори до низу, обливаючи всіх слабким, ледь помітним світлом. Вони - гіганти небес, згодні на те, щоб їх називали маленькими крапочками, далекими вогниками, або ще гірше - порівнювали з малесенькими світлячками, що живуть у земних лісах.. Але вони - Зорі. Старі, величні, далекі. Вони знайшли свій спокій. Там, серед темних небес, вони володарі часу та простору. І їм абсолютно байдуже на те, як їх називають маленькі нікчемні та жалісні істоти, що звуться людьми. Вони у спокої. Вони завжди були у спокої. Вони завжди будуть у спокої.

Я дивлюся на них знизу, а вони дивляться на мене згори сотнями мільйонів своїх яскравих оченят. Деколи їхні поодинокі очі мені підморгують, і тоді мені стає особливо страшно. Хоча мені завжди страшно, коли дивлюся на них. Їх багато, а я один, але такий великий у порівнянні з ними.....але насправді такий маленький...

Не для грюку !!!

Кажуть, що їх рівно ж стільки ж, скільки і живих істот у всесвіті. Коли хтось або щось відходить у потойбічний світ, десь там, серед космічного мороку гасне одне з небесних світил, і далі, скрізь простір і час, мов душа, летить лише вічносяюче світло давно згаслої зірки.

Якщо довго вдивлятися в зоряне небо, то сам мимоволі стаєш його частинкою. Маленькою зірочкою, хоча для тебе це безмежність. Ти мимоволі, сам того не розуміючи, наче піднімаєшся до гори, залишаючи внизу себе і все, що тебе тримає на Землі. Гравітація для тебе не існує, час зупинився, простір перетворився на замкнене коло, що переливається у циклі. Так, розумієш ти, Ейнштейн був правий.... Точніше, ти це не розумієш, але вже збагнув чимось із середини. Ти відокремлюєшся від навколишнього світу і починаєш жити по іншу його сторону. Тебе більше нічого не хвилює. Це і є твій власний астрал. Твоя оспівана у піснях нірвана, де господар ти, тільки ти і ніщо інше. Хтось зі сторони бачить тебе у самому центрі незбагненої сфери, і це "бачення" ти сприймаєш усім собою. Зірки, в які ти вдивляєшся більше не висять нерухомо у темноті, а кружляють навколо тебе, летять на тебе з неймовірною швидкістю і пролітають поряд, не зачепивши тебе. Усім собою ти бачиш і відчуваєш вітер який створюють зорі. Він окутує тебе, проливається крізь тебе, обмиває тебе з усіх боків. Зоряний вітер робить тебе бадьорим і щасливим. Зоряне світло перетворюється на теплу воду, яка спочатку засліплює тобі розум, а потім промиває його. Він стає чистим, прозорим і яскравим. Нарешті твій обновлений розум починає світитися, все більше і яскравіше, і стає ще однією зіркою серед нескінченності. Він стає дедалі яскравішим і яскравішим, все більше й більше, і ще дужче починає затьмарювати інші світила. Гіпер-атомний реактор всередині тебе працює по за межею своїх неіснуючих можливостей і ланцюгову реакцію яка розпочалася вже ніхто і ніщо не зупинить. Біле холодне світло лине з тебе, наче подих старої замкової примари, що як тень крадеться по стіні і не знає що вона лише давно забутий спогад, якого більше не існує.... Твоє світло виривається по-за межі N-вимірного простору і стає настільки яскравим, що перетворюється в суцільну тем, в якій висять нерухомо зірки і розмовляють... Ти рявувідчуваєш себе всім, відчуваєш та бачиш своєю найдрібнішою частинкою найдрібніші та найбезглуздіші утворення у всесвіті. Ти вдихаєш вічність і видихаєш життя. Навколо тебе кружляє

Не для гроку !!!

міжзоряний пил та залишки давно зруйнованої чиєїсь свідомості, і ти розумієш що це все - твоє творіння. Ти - Творець що творить нові форми буття та руйнує старі, які вже віджили своє. Десь поряд, може над тобою, а може й під тобою, зоряний пил, мов зоряне насіння, що несе життя, танцює у круговерті розпеченої речовини. Вона утворює воронку, зтягуючи та поглинаючи все, до чого тільки може доторкнутися. Чорна діра, що господарює біля тебе, а може й навіть у самому тобі. А тобі байдуже. Вона плюється вогнем, дихає попелом та димом. А тобі байдуже. Нарешті вона поглинає сама себе. Бо вже не існує іншої речовини, енергії, чи ще чогось, яку б вона не поглинула. Ти залишаєшся на одинці з воронкою, і знаєш, що її створив саме ти, це твоє, дитя. Ти любиш його, оберігаєш. Воно стискається і зменшується. Але набирається сили. Чим менше воно стає, тим міцніше та потужніше воно. Ось воно стискається до абсолютного ніщо, і перестрибує на від'ємну шкалу існування. Хоча його вже фактично не існує, але його видно поза межею реальності. По той бік свідомості транс-реальна речовина занадто нестійка, переливається між усіма реальними та позареальними станами та нарешті вибухає у різні сторони, по відношенню до абсолютного нуля на шкалі існування. Гул вибуху, крик новонародженої істоти на руках безмежності поширюється по тобі, бо ти це є все. Народжене маля - розжарена куля на фоні чорного мороку. Вона крутиться та охолоджується, набираючи швидкості та оберти, немов життєвого досвіду. Ти дмухаєш на цей вогняний шар, намагаючись її остудити, і утворюєш непробивний шар буття та небуття, матерії та не матерії навколо кулі.

Воно вже живе саме - по собі. Дихає саме, саме ворухиться. Потужні вибухи на поверхні щойнонародженого створіння лунають всюди. Воно вигрикує свої перші крики і заявляє про своє існування всесвіту. Тобто тобі. Мені. Бо ти - це я, а я - це ти.

Крізь білу димку повітря пробивається його поверхня. Там темно, порожньо і страшенно холодно.

Я озираюсь, беру жменьку маленьких яскравих цятوک і обережно розкладаю їх біля свого творіння у певному порядку. Від відтепер вони будуть зігрівати і освітлювати моє дитя. Воно вже почало дорослішати. Переливатися різними кимось придуманими кольорами - зелений, синій, білий, червоний...

Ні, це неправильно!!! Червоного кольору тут бути не повинно!

Не для гроку !!!

Я жбурляю у кулю холодне каміння, що пронизує її, залишаючи великі шрами на поверхні. Куля деформується, але згодом стає такою як і раніше. Але холодною...занадто холодною...

Так не повинно бути! Вона не повинна бути цілковито білою і промерзлою! Я насилаю на кулю небесний жар і вона починає танути, окутуючись у вічне вбрання білої пари та повітря.

Насичений зелений та синій колір. Такі, як треба.

На поверхні щось починає ворухитися. Щось дуже маленьке, напівпрозоре та безформене. Воно починає швидко збільшуватися в розмірі та в кількості. Їх тепер багато, і вони дуже різні. Незліченна кількість істот, різних за формою, кольором та характером блукають по кульці, пожираючи один одного. Вони обороняються від інших, нападають на інших, вбивають, їдять, народжують собі подібних. Вони всі різні...але їх створив я.

Одні з них відділилися від решти та навчилися будувати щось на зразок оселі. В них появилася вогонь, почуття, можливо навіть розум.

Я продовжую спостерігати за цим видом.

Вони навчилися жити у мирі з іншими видами. Навчилися годувати себе, не вбиваючи інших, навчилися спостерігати, навчилися думати...але вони так і не змогли навчитися жити в мирі із собі подібними. Вони ростуть, розвиваються. Утворюють величезні союзи для захисту та процвітання, та союзи для збільшення бойової сили, для нападу і руйнації. Ці істоти підкорили собі вогонь, воду, землю, повітря. Вони майже підкорили собі всіх інших істот, що живуть поряд. Вони - домінуючий вид, що процвітає на моїй кульці.

А от тепер, вони ще й звернули свої погляди на хмари, небо, зірки, сонце...на мене....Що вони таке шукають? Що вони прагнуть тут знайти, маючи все на своїй планеті? Все? Не Все? Майже все...

Вночі, поодинокі створіння, коли їм сумно, або коли вони просто хочуть почути від мене всі відповіді, на ще не придумані запитання сідають десь на краєчку землі, на пагорбику, і просто дивляться на мене, спостерігають, вивчають. В ці моменти їм здається що вони наче живуть біля зірок. Не під зірками, а між ними. І саме в такі моменти я починаю їх розуміти, наче вони такі ж самі як і я, хоча це далеко не так.

Дивляюся я до них, прислухаюсь. Дивне відчуття. Мозок сповільнює роботу, очі розслаблені, наскільки це можливо,

Не для груку !!!

світосприйняття стає слабеньким. Я просто існую. Це наче політ великого чорного птаха у темній невагомості. І мільйони зірок дивляться, наче його очі. Час від часу поморгуючи...

Деколи, хтось намагається щось мені сказати. І тоді мені стає неспособі. Чому їм там внизу так неспокійно? Чому їм так не подобається дарований мною світ? Чому вони не цінують те, що їм дано? Що ще вони шукають? Що будуть робити з цим, якщо зрозуміють та знайдуть. А чи зрозуміють? Впізнають?

Я все дивлюся на них, і не можу збагнути мети всього того що вони там внизу роблять.

Одна з цих істот пильно слідкує за мною. Дивиться одночасно в сотні мільйонів моїх очей і чогось чекає. Я бачу як вона відривається від поверхні кулі, на якій я її створив, і піднімається до зірок, до мене....Я наближаюся до неї, а вона наближається до мене. Істота збільшує швидкість, і я її збільшую також. Ідемо на зіткнення. Я знаю, що ні ця істота, ні я, не здамо своїх позицій. Наше зіткнення неминуче. В останній момент ми розминаємося пролетівши так близько, що ледь не зачепили один одного. Піднявся зоряний вітерець, який здатен відібрати або повернути назад втрачений розум....

Я сиджу і вдивляюся в чорну небесну височінь, роздумую над тим, що існує там, нагорі, і намагаюся придумати питання, на які б я хотів почути відповідь. Я щось чекаю. Можливо, я чекаю збагнення на незбагненну суть буття чи небутя. Моє серце сповільнене, ледь б'ється...я перебуваю у цілковитому спокої.

Я уважно придивляюся до сотень мільйонів малесеньких яскравих цяточок у небі, які дивляться вниз наче очі гіганського птаха, що летить у темній невагомості... Деколи ці очі наче підморгують мені...

Цікаво, а там також так спокійно як і тут? Там також є самотність? Що роблять зорі, коли їм самотньо?

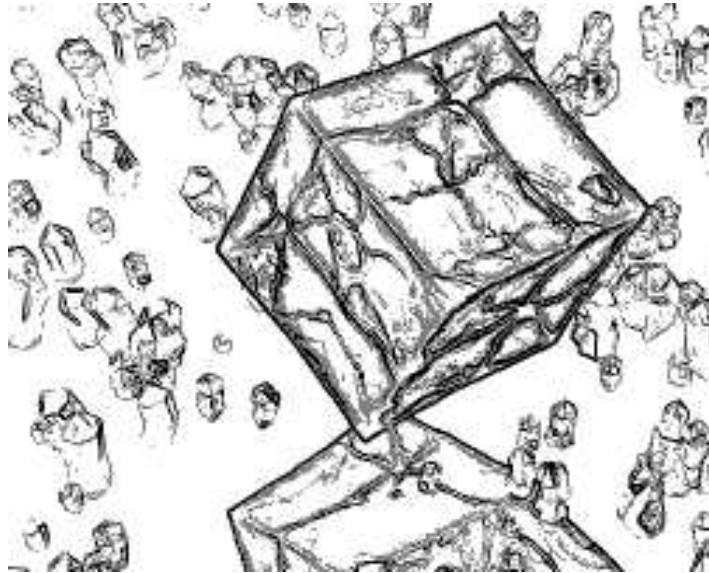
Хтось наче намагається зі мною говорити... Це звучить голос зірок, які манять мене до себе, на гору. Я піднімаюся до них. Покидаю Землю для того, щоб бути поміж них. Для того, щоб вони більше не відчували самотності, адже вони розкидані так далеко одна від одної... Коли я буду поміж ними, можливо і я сам не буду відчувати самотності.

Мені трошки страшно. Вони великі, їх багато... а я такий маленький поміж них...або великий...

Не для друку !!!

Ніка (sebto Осінь)

малой метелика на фоні чорному –
зотлілий слід
твоеї осені.
втопись у листі, що стало попелом.
кричи у місто.
але неголосно.
дозволь
собі кохати
пошепки,
щоб не німіти від звуків музики.
живи крізь сходи
на тридцять поверхів,
в щотретіх дверях моєї вулиці...
втомилась бачити твої повернення
в останню ніч мого листопада.
не шли мені живих метеликів,
в рудих конвертах з чужої осені...

Не для грюку !!!

Ніка (sebto Осінь)

розсунь стіни своєї кімнати,
щоб зламати навколо замкнутість простору.
я зайду у гості без відчинених дверей –
ламаю всі твої умовності.
на сходовій клітці розіб'ю вікна,
нехай вітер рве неіснуючі фіранки.
біля ліжка залишу уламки скла –
мій тобі подарунок з близького завтра.

попроси у ночі розказати про мене,
я сидітиму снами на твоєму підвіконні,
малюватиму подихом конверти на шибках,
із сухими листками, адресою з осені...
не вдягай білий колір – ще не час для снігу,
не бійся зливатися з кольором ночі.

P.S.
знай, що кожна темрява –
то лиш зворотній бік світла.

хочеш кричати?
ніхто не слухає – кричи пошепки!
ніхто не злякається...

вже не сховаєшся
за скривом посмішки,
за скрипом голосу.
тут насправді холодно...
кричи голосно! – почувеш тільки ти.
тут порожньо...

самотньо...

мовчи!..

Не для груку !!!

Ніка (sebto Осінь)

Вже третій день нема листів... Починаю хворіти на параною. Це коли постійно дивишся на годинник, але нічого нового не відбувається.

Чогось чекаю, проте не знаю, чого. Дні тягнуться роками, повільно розтікаючись неприємним слизом по всьому тілу. А я потроху втрачаю відчуття часу. Чомусь здається, що зараз осінь, а за вікном розквітлі дерева викривають ознаки весни.

Я дзвонила в довідку, щоб дізнатись, яка пора року, але мені порадили звернутись до психлікарні. Не впевнена, що мені там скажуть, який сьогодні день, тому викинула телефон. Мабуть, четвер. Телефон вилетів разом із шибою. Вночі буде холодно, доведеться спати в коридорі...

Третій день нема листів... Не знаю, куди себе подіти. На годиннику чотири одиниці, але мені цікаво, яке зараз століття. Ніхто мені того не скаже, бо телефона тепер нема, а сусідів я сприймаю як міраж. З острахом здогадуюсь, що середньовіччя вже закінчилось. Починаю губитись у просторі...

Третій день нема листів... Мене лякає вигляд білого аркуша паперу. Дивлюсь за вікно і нікого там не бачу. Невже була третя світова? Я остаточно розчиняюсь у власних мареннях... Починаю бачити себе крізь стіни сусідньої кімнати.

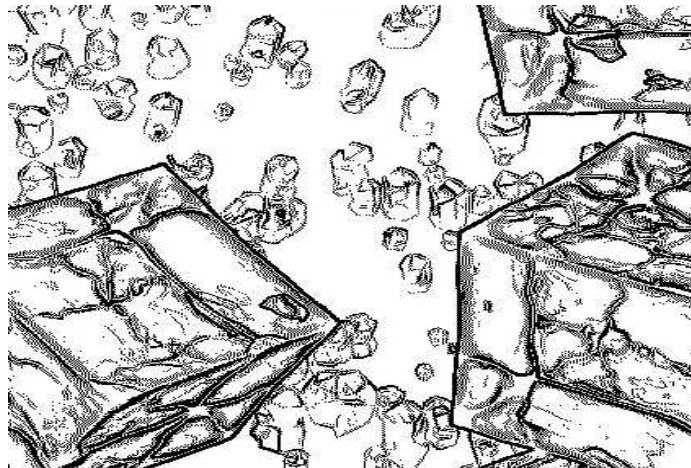
Чомусь надто тихо і за вікном небо червоного кольору. Я й не здогадувалась, що так буває. Починаю жити у власних снах. Ніщо мене більше не втримує в реальності. Вже третій день нема листів...

Не для друку !!!

Ніка (sebto Osінь)

твої янголи принесли з центральних вулиць
холодний вітер з ароматом цигарок,
тепер вони ховають його залишки
в твоєму волоссі,
заплітають на пам'ять,
а ти не читаєш з нього ранкові новини,
нервово виплутуєш і складаєш в конверти,
втискаєш у шпари між львівської бруківки
і ллєш зверху каву крізь сонні повіки...

твої янголи танцюють по розпеченому вугіллі,
втоптуючи в п'яти уламки скла і битої цегли,
ти дивишся втомлено і чекаєш аж поки
це все закінчиться,
нервово смієшся,
це не твоя війна і не для тебе вистава,
тебе не цікавить навіть хто переможе,
просто в антракті збереш з асфальту пір'їни,
і, склеївши крила,
полетиш слід за сонцем...

Не для грюку !!!

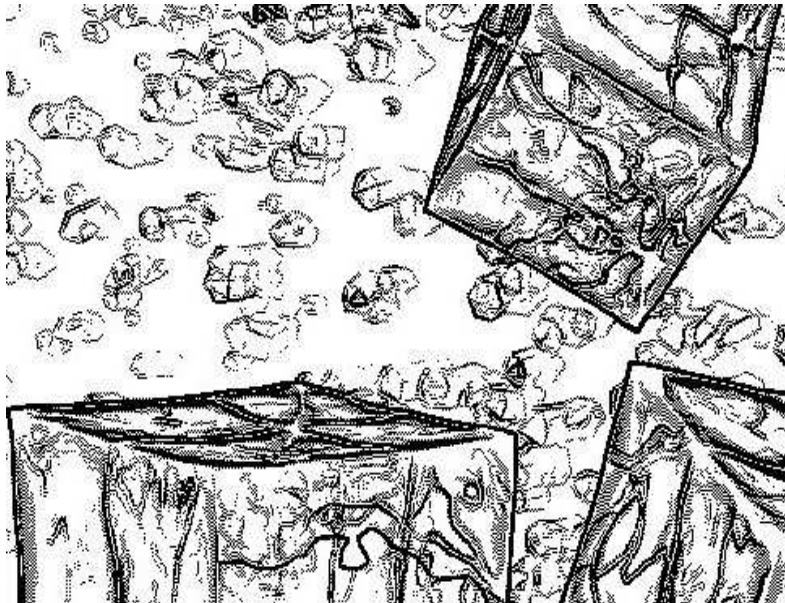
Ніка (sebto Осінь)

я сьогодні збожеволів,
 проживши вічність,
і знову кричав
 від свого смутку.
дивився в дзеркало
 і бачив дволикість
свого відображення.
 і втратив звуки
свого голосу
 на тонкій плівці
в твоєму полум'ї
 холодних слів.
я бачив небо,
 вкрите зорями.
і бачив сонце,
 що плакало світлом.
тебе бачив
 в прозорих снах своїх.
і день бачив,
 заплющивши повіки.
я сьогодні збожеволів,
відкривши завісу
 таємного змісту
твого погляду.
 і прийняв віру
чорних янголів,
 щоб жити спогадом
власних спогадів.

Не для друку !!!

Ніка (sebito Osinь)

Втікай! Доки ніхто не наздоганяє, бо потім не встигнеш. На потяг. А ти чогось чекаєш. Полегшення? З тисячами кілометрів на плечах важко бігти. І покинути шкода. Які емоції, пов'язані з відстанню? До твоєї відвертості... Боїшся бути ближче? До когось. Біжи! Маєш можливість стати переможцем. В забігу на життєву дистанцію. Виграти приз, щоб він притрушувався пилом на полиці. Твоїх думок. Чому ти досі тут? Боїшся впасти на шляху до мети? В пилюку. І хтось реготатиме тобі в обличчя, насміхаючись. Із твоїх зламаних крил. Тому залишаєшся. І всі, хто йде повз, витирають ноги. Об твої черевики. Так зручніше втрачати глузд. А затим пакувати його в сірі конверти. Під колір очей. Чи то асфальт доріг?.. Кинься під вантажівку! Ти звик, що тебе втрачають інші. Може втрапиш себе ще й для себе? Щоб плакати. І розклеювати афіші про розшук. Янгола...

Не для грюку !!!

Ніка (sebto Osinь)

віддзеркалення безладу – у моїй голові,
це занадто добре, лиш ти не хворій
на синдром відсутності слабоумства.
ми всі – безумці!..

наодинці
зі своїм бездумством...
відблиски світла

в холодних вікнах
знову шукаєм, як згадку про літо,
блукаємо в тиші власних слів.

навіщо?..
ти так хотів?
губитись в дзеркалах хибних вражень,
жити в напрямках
дороговказів?..
наразі – холод в долонях.

в очах – безодня.

чорнява самотність в зіницях віконних
о першій ночі...

я так не хочу! –
лишатися зовні
порожніх перонів,
пустих вагонів.
а зрештою – вповні сьогодні місяць.
а ми – подорожні.

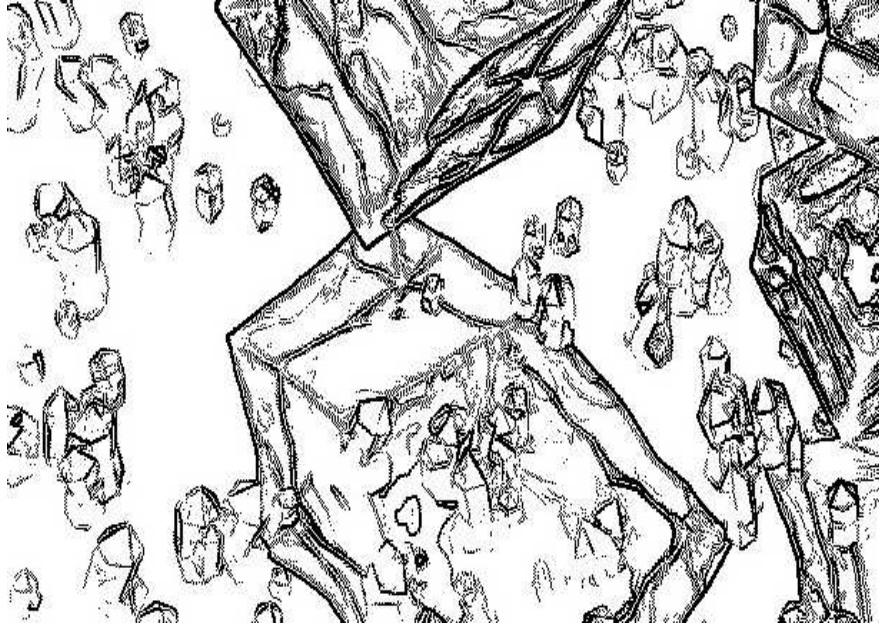
і незалежні
від всього безмежжя

власної дурості,
аж до протилежжя чорного й білого.
зливаємся з межами вечірнього неба,
знову мережимо
листки паперу зайвими фразами.

не все одразу!
не зводь на образу –
не записуй разом зиму до літа,

Не для грюку !!!

ще не було світла
я тут наодинці з власними думками.
мандрюю снами
не сприймай серйозно
моє божевілля –
то все з похмілля
а ти вже не хочеш ховати очі,
маю підозру – це хтось наврочив...
не хочу
на могилі фіалок –
це лиш додаток.
за нашу чесність...
життєвих курйозів...
безсонної ночі.
або завдаток –

Не для грюку !!!

Тінь Дощу

* * *

“Wake me up, when September ends...”
«Green Day»

Розбуди мене десь під осінь...
Але краще – ранньої осені,
коли вечір землю заросить,
коли небо - сріблясте з просинню,

коли світло місяця ллється
крізь туманну стіну дощу...
Розбуди! – я відкрию серце
і у нього Осінь впушу...

* * *

Стомлену душу знову хвилює
місяця срібний крик,
тихий, беззвучний, але всевладний,
чутний на цілий світ.
Я відчуваю - спокій надовго
знову із серця зник.
Зорі нетлінні у Всесвіті-книзі
пишуть мені заповіт.

Я не вмираю - хоч, може, варто? -
просто сховаюсь там,
де мене зовсім ніхто не відкриє
з футляру змертвілих снів
і я ніколи нікому не скажу,
навіть бездушним зіркам,
як я від місяця знов народилась
для тисяч нових життів.

Не для грюку !!!

Тінь Дощу

Знаєш, я не змогла би так, як ти – жити, а може, й помирати
(я не вмію вмирати так *непомітно*)

– щоранку дивитись в холодне скло дзеркал, а там – два глибокі бездонні провалля очей, чорні діри, що затягують в себе навіть невидимі промені з Космосу, самі ж невзможі нічого випромінювати, бо всередині – пусто, і ця порожнеча, насправді, таких вражаючих розмірів, більша, ніж Космос з усіма його променями, вона роз'їдає тебе зсередини, як кислота, і навіть частково вихлюпується назовні, на випадкових людей...але їм байдуже...в них свої світи і свої Армагедони...

Латати кровоточиві рани власної непотрібності лахміттям чужих душ, і навіть думати, ніби цей знівечений, пошрамований, покалічений шмат енергетичної субстанції і є *твоя* душа... Я не змогла би так...

І не хочу – не хочу тебе і твого міста, я з нього обов'язково втечу, для цього навіть не треба помирати, тут і так повно живих трупів, правда, вони самі ще про це не здогадуються... Я боюся його хворого сріблястого сонця на заасфальтовано-сірому, твердому, холодному

(*могила янголів*)

небі... кислотних дощів і неонових веселок... квітів, що пахнуть нафтою, доріг, засипаних пилом по коліна, сліз, що кристалізуються сіллю на стінах і усмішок, що б'ють струмом...

Але найбільше я боюсь *тебе* – бо в цьому агонізуючому місті, з небом, закритим навіть для праведників, ти є. А коли вирішиш, що тебе вже нема – скажи мені, і ще на одну безкінечність порожнечі стане більше.

17.01.08

Не для груку !!!

Осінні сутінки,
Осінні тіні...
Чиясь сльозинка
на холодній стіні...ні,
то просто дощ –
прозорий, легкий
змивас з обличчя
слова і думки...

Тінь Дощу

З подихом вітру
мелодію світлу
дарує вечір...
Неможливі речі
стають можливими;
тихо й тендітно
в душі так легко і золотисто
кружля у танці осінніє листя,
осінні квіти –
останні квіти...
уламки мрій, що не збулися
холодним сміхом
на устах розтали...
не час для снігу –
щойно осінь настала,
а в душі осінь вічна...

Чужих сходових кліток
брудні вікна...
байдуже літо,
лиш осінь рідна
завжди з тобою...

І ти зникаєш
тепер – навіки
тікаєш, лишаєш
по собі тільки
сріблястий серпанок
у мерехтінні
крапель дощу
в згасанні усмішки
осінні тіні,
осінні сутінки...

Не для друку !!!

Тінь Дощу

Сьогодні 33 червня. Взаглі-то у всіх нормальних людей 3 липня, але мені подобається вимірювати рік червнями. Тоді літо триває всі сезони... А я ненормальна.

Сиджу на запилюченій підлозі. П'ю пиво. Великим пальцем правої ноги шкрябаю стіну – намагаюся доколупатися до світу нормальних людей. На пальці – любовно виплеканий півторасантиметровий ніготь, пофарбований у чорний колір із зеленими крапинками. Колір мого літа...

Повільно, як сопля з носа, на небо виповзло сонце. Надто яскраве як на мої запалені очі. На щастя, йому не сподобалося злиняле небо і воно забралося геть, ображено почервонівши наостанок. Вечір. П'ю пиво.

Навпроти мене сидить кицька. Киць-киць, хочеш пива? Мовчить. Не хоче. Безпроблемна в мене кицька – ніколи не дряпається, не гадить де попало, не діє на нерви...

На підлозі лежить повітряна кулька. Зовсім не тішить – мабуть, бракована.

Хочеться чогось солодкого... Піду понюхаю полуничне мило – може минеться.

П'ю пиво. Набридло колупати стіну – подряпала штукатурку і лак на нігті. Чому лише на одному? А просто він найгарніший.

Кицька дивиться на мене великими зеленими очима. Їй все байдуже, я також нічого для неї не означаю. Не може ні порадити, ні втішити. Вона ніколи не м'явкає і не муркоче, і ніколи не п'є молока. Вона скляна – чорно-сіра статуетка з вічнозеленими очима.

Пиво випите. Останні промені сонця заломлюються в склі порожньої пляшки, відкидаючи зеленуваті тіні на мене, кицьку, лілову повітряну кульку, запилючену підлогу, подряпану штукатурку на стіні до сусідів, білу потріскану стелю і зів'ялу квітку жасмину, даруючи ілюзію вічного червня... Мого червня – ніжно-темного, темно-зеленого, такого незбагненого і нереального... Вічного.

33 червня 2006 р.

Не для груку !!!

Тінь Дощу

Гра (диптих)

1

А зорі з неба
Промінням кидаються –
 граються
В мене і в тебе;
тихіше!
 Бачиш - ховаються:
ім цікавіше
 трохи побути нами.
Мрії збуваються,
 та залишають
 шрами...

2

Слід на піску.
Втік
в світло очей
страх.
Щойно хтось був –
і зник...
Дивна така гра.

Слід на піску.
Крик –
вже не врятує
страх.
Щойно хтось жив –
і зник...
Правда, цікава гра?

Не для груду !!!

Silver Anxell

**Из сборника «Там где в тридцать четыре
карата сияет солнце ...»**

Мой тихий ангел
 Где-то
 Бродит
И тень
 Исчезнувшей
 Любви
Сомненья
 Больше
 Не приходят -
Я пуст и нем
 У стен
 Тоски ...

Дай дотянуться
 Мне
 До солнца
Ручей,
 Который
 Не иссяк..
Так жалко..
 Но и нету
 Мочи
Себя в бесстрастьи
 Упрекать...

Не для гружку !!!

Нам мало
Жалости
Упрямой,
Нет больше
Ветра
В голове
И хмель пропал-
Осталась
Талость
И сердце...
Но не на
Земле ...

Если я
На вас
Лаю...
Это ещё не значит
Что я вас
Не люблю
Собачка Дези ...

Если я
Хвостом
Не виляю
Не верьте
Что я не рад
Нашей встрече:
У меня просто
Нет
Хвоста ...
А может быть -
Обрубили...

И если я
Не скулю,
Наверное

Не для груку !!!

У меня нету
Голоса,
А не то.
Что вы мне
Не нравитесь
И я вам
Комплиментов
Не говорю...
Нет,
Я вас
Обожаю ...
Вы -
Мой
Кумир...
Моя
Потусторонняя
Слабость
Собачка Дези -
Я вас люблю
Но боюсь
Чтобы вы меня не искусили,
Не искромсали
Как может сделать
С сердцем
Моим
Ваша хозяйка,
Собачка
Дези ...

Не для груду !!!

Из сборника «ЗОЛОТОЙ КОССМОС» 1992 г.

Женщин,
 Приходящих
 Как боль
В планетах
 Бесконечности
 Звезд
Отдушин
 Быстротечности
 Снов
Я сыт!
Руки
 Удавивших
 Как плоть
В небе
 Беспечности
 Глаз
В зареве
 Протухших
 Мешков
 Я нем !
Пока слово
 Готово
 Родиться
Оно умирает
 В другом
Пока поцелуй
 Ядовитый
 Достигает
 Висков !

Солнышко,
Яркий диск
 В ладонях
 Держу бережно

Не для груду !!!

Еле дотрагиваясь
Кончиками
Пальцев ...

Знай же,
Милое
В отличии от тебя
Эти руки
Боятся
Обжечься
Потому и дрожат :
Может быть
Я тоже боюсь
Смерти
Как никто
Никогда до меня
Не боялся
Но наверное жить
Не единственный
Выход ...

Между
Величием
Бездны
И молчанием
Павших
Балансируем пауками
По тоненькой
Леске
Натянутой
Между прошлым
И будущим
Одно из которых -
Дерево,
Сгнило
Другое
Еще только
Грезится ...
И никто

Не для груду !!!

Кроме вас
Не знает
Когда
Эта сказка
Закончится...
Паутинка
Порвется...
Волки взвоят :
Нет еще одного
Сшамали ... Угу! ...
И опять пустота
Как перина
Пуховая
А под ней
Натянутые пружины
Нервов
А над ней
Обелиски,
Черные молнии
Впечатанные в камень
Бесконечности
Звезд ...
Мы ли боимся
Солнышко?
Вот только ты -
Вряд -ли
А я -
О будущем...
В ладонях
Держу
Бережно
Ослепительный
Диск ...

Не для груду !!!

Из сборника «ИГРЫ ПАТРИРТОВ» 1995 г.

Ты можешь
 Раздеться
 Донага,
Глядя в зеркало
 С той
 Величавой
 Надменностью,
Которая присуща
 Женщинам
 Твоего круга,
Спрашивая :
" Это наверное,
 самое сокровенное
 твое желание? "
Я,
 Горько улыбнувшись
 Спрячусь за дверью
И ты уже
 Где-то далеко
 Услышишь звуки
 Удаляющихся
 Шагов:
" Нет...не это,
 состояние
 душевного равновесия ! "
Любуйся собой
 Сквозь
 Меня,
Живи отражениями
 Отражений,
 Не зная
Какое из них
 Настоящее:
Я оставлю за собой

Не для груду !!!

Право
Уйти навсегда,
Спрятаться
В тени,
В мире так много
Мужчин
Которые
Могли бы
Удовлетворить тебя,
Нуждаются в сильном,
Красивом теле
Живого
Манекена,
Его можно облечь
В приемлемую
Для тебя
Форму...
В мире хватает самцов
Брыжжущих
Слюной
Бегущих по следу..
Готовых изнасиловать тебя
И душу
Превратить в бессмысленное
Тупое
Вожделение
Все твои помыслы,
И чаяния...
Если это так,
Я рад за тебя
Потому что ты -
Слабое
Существо
Отбившееся от стаи,
Без которой
Не выживешь

Не для гружку !!!

В данном случае
Волки -
Санитары
Исполняют
Ритуальный
Танец

И хотя мне мерзко
Смотреть
На это

Я стараюсь
Проглотить обиду
С улыбкой

Поражаясь открытию
Что вы
Больше животные
Чем люди ...

Спрятаться в дереве,
Внутри
За толстым
Стволом

Ощущая дыхание земли
В душе
В сердце

По всему телу ...

Моя рука
Двигается
По наклонной
Машинально поглаживая
Зеленые
Лепестки

Ты можешь
Раздеться
Полностью
Упиваясь
Своей
Безнаказанностью

Спросив с издевкой

Не для грюку !!!

В голосе
Ощущая псевдовеличие:
" Все в чем ты
нуждаешься
сокрыто в желании ? "
" Нет, не это,
состояние
духовной общности "
Когда-то наши тени
Превратятся
Во что-то ненужное
Бренное
И мы став мудрее,
Старше,
Уйдем из них
Словно извлеченные
Из футляров
Которые запылились,
В которых темно
И затхло...
И когда мы будем
По настоящему
Наги
Когда нам будет нечего
Друг от друга
Скрывать...
Я скажу :
" я люблю тебя ..."
Пока же
Бесполезность
Смешанных
Сокровенности
Мозаики,
Поиски искренности
Натыкающегося
На стенки
Существа

Не для гружку !!!

В мире,
Где для меня
Нет места
В мире,
Который уходит
Из-под ног...
Ваша любовь ---
Это надругательство
Надо мной,
Ваша любовь -
Убийство
И растерзание
Меня...
Ваша любовь ...?
Идите на хуй
Со своей
Любовью
И скажите после этого
Что я ошибся
Подумайте,
Прежде
Чем ответить
Что это не все,
Что вам было
Нужно,
Когда умирала
Душа
Вы стояли в тени,
Наслаждаясь незаметно,
Вы улыбались кому-то
Находящемуся
Рядом,
Молча указывали
На меня
Пальцем,

Не для груду !!!

Тихо манили
В неисчислимые лабиринты,
Неиссякаемой
Фантазии...
В то же время я
Превращался
В большое
Раненное
Сердце,
У которого
Только боль
Внутри...
И стремление
Навсегда покончить
С болью,
Не ждать
Ни от кого
Помощи,
Перестукиваться
С самим собой,
Ощущая,
Что дыхание сердца
Замедляется
И к нему
Так и не присоединилось
Любящее
Сердце,
Ваша любовь -
Усугубление
Моей боли.
Ваша любовь,
Трещина в основе
Моего
Мироздания...
Ваша любовь?
Идите на хуй

Не для груду !!!

Со своей
Любовью...
И скажите
После этого:
"Нет... ты ошибся
в своем сокровенном
желании"
Я,
Горько улыбнувшись,
Размазываясь кляксой
По стенкам
За дверью :
" нет, не это -
состояние
душевного равновесия ! "
И ты наверное,
Где-то далеко услышишь
Звуки
Удаляющихся
Шагов !

Почему завязывают глаза перед расстрелом?

(часть 1)

История изобилует случаями, связанными с загадочным воздействием взгляда.

Вот что, к примеру, сообщила несколько лет назад газета "Канадиен трибюн". На 55-летнего канадца Стива Мак Келлана во время охоты напала медведица гризли.

Лежа на земле, "Стив инстинктивно выставил вперед руку с ножом, а сам взглядом, полным отчаяния и ярости, уперся в глаза зверя. И странное дело - медведь замер на месте. Охотник продолжал неотрывно глядеть в его глаза, стараясь смотреть точно в зрачки. Он знал, что делать так - только разжигать ярость агрессивного животного. Но ничего не мог поделать с собой. И вдруг... зверь издал громовой рев и рухнул на землю... Зверь, несомненно, был мертв...".

На медведе не нашли ни одной раны или даже царапины! И тогда исследователи предположили, что причина смерти - мощный биоэнергетический импульс из глаз человека, разрушивший нервные клетки в мозге зверя...

Ничего экстраординарного в таком предположении нет. В народе издавна считалось, что взгляд человека, находящегося на пороге смерти, несет в себе колоссальную эмоциональную силу, способную нанести непоправимый вред тем, на кого он смотрит. (Кстати, именно этим объясняют обычай завязывать глаза приговоренным к смерти.)

Однако оставим на время жуткие истории и обратимся к менее трагическим, но не менее загадочным случаям из нашего времени.

ОЧИ ЖГУЧИЕ

Многим знакомо это ощущение: кто-то смотрит в затылок. Оборачиваемся: "взгляд давит"... Ученые из американского университета Квинз решили экспериментально подтвердить или опровергнуть это расхожее представление. В экспериментах приняло участие более сотни добровольцев. Каждого усаживали посередине комнаты, и в его затылок в определенное время смотрел (или не смотрел) другой человек. И что же? Оказалось, что в 95% случаев чужой взгляд ощущался достаточно четко. Большинство воспринимали его как мимолетное давление на затылок, будто дуновение ветерка. Вывод напрашивается единственный: глаза человека излучают некую энергию. Но какую? И всегда ли она безобидна, как легкий ветерок?

Вот что рассказала учительница подготовительного класса одной из школ Бишкека. На уроке рисования малыш выхватил у своей соседки баночку с гуашью. Нет, она не бросилась на обидчика, не стала плакать. Только пристально посмотрела на его руку. И вдруг шалун с криком выронил краску. Подбежавшая учительница была поражена: на запястье у мальчика вздувался пузырь, как от ожога. "Чем она тебя обожгла? "Глазами", ревел малыш...

Когда шестилетняя девочка по просьбе исследователя сконцентрировала свой взгляд на его руке, он почувствовал довольно чувствительный укол. В чем дело? Неужели глаза способны испускать какие-то невидимые лучи?

В 1925 году английский физик Ч. Росс поставил целую серию экспериментов. Испытуемые пытались воздействовать взглядом на миниатюрную металлическую спираль, подвешенную на шелковой нити. У многих получалось: взгляд заставлял разворачиваться спираль вдоль "лучей зрения". На этом основании ученый предположил, что глаз излучает электромагнитные волны. Стали искать механизм этого излучения.

Свою гипотезу предложил советский радиофизик Б. Кажинский (1889-1962), многие годы посвятивший исследованиям

Не для грюку !!!

телепатии и мысленного взаимодействия на расстоянии. Подтолкнуло его к этим исследованиям знакомство с В. Дуровым (1863-1934). В 20-е годы знаменитый дрессировщик не раз демонстрировал Кажинскому, как под пристальным взглядом людей животные выполняют мысленные внушения или впадают в состояние столбняка. При этом была замечена одна важная особенность: если отвести взгляд даже чуть-чуть в сторону от зрачков животного, оно тут же приходит в себя.

На основании подобных наблюдений Кажинский пришел к выводу, что "лучи зрения" представляют собой узкие пучки биорадиационных излучений мозга. А роль своеобразных электромагнитных волноводов играют "палочки" сетчатки глаза, напрямую связанные с мозгом. С их помощью энергия, генерируемая мозгом, может концентрироваться и узконаправленно излучаться.

Близких идей придерживаются и некоторые современные ученые. Доктор биологических наук профессор Ю. Симаков выдвинул гипотезу: "В сложно устроенных палочках сетчатки возникает что-то наподобие рентгеновского биолазера, действующего очень короткими вспышками". Не этот ли лазер вызвал ожог на руке дошкольника из Бишкека? Не этот ли лазер вызывает пресловутые сглаз и порчу?

Последние исследования в области так называемых дистантных взаимодействий показали, что многие из древних суеверий не так уж и беспочвенны. В частности, эксперименты, проведенные академиком В. Казначеевым в Институте общей патологии и экологии человека (Сибирское отделение Российской академии медицинских наук), убедительно показали, что лазерный луч определенного диапазона может переносить информацию, способную на расстоянии заразить вирусами совершенно изолированную среду (даже в запаянном стеклянном сосуде). Если "лучи зрения" хоть в чем-то подобны лазерным, то не исключено, что и они способны переносить вирусные заболевания. Другими словами, для нашего организма далеко не безразлично, куда смотрим мы и кто смотрит на нас...

Не для гружку !!!

ОНА ЗАМЕЧЕНА, А ВЫ ПОЙМАНЫ!

Автор "Мастера и Маргариты" был тонким психологом: "Вам задают внезапный вопрос. Вы... в одну секунду овладеваете собой и знаете, что нужно сказать, чтобы укрыть истину..."

Ни одна складка на вашем лице не шевельнется, но, увы, встревоженная вопросом истина со дна души на мгновение прыгает в глаза, и все кончено. Она замечена, а вы пойманы! " Иногда эти " моменты истины" длятся секунду и даже доли секунды, но они есть всегда. Их нужно только поймать..."

Ларчик открывается просто - взгляд способен излучать мысли. Именно к такому важному выводу пришли В. Дуров и Б. Кажинский. Поистине таинственна власть человеческого взгляда, считал великий дрессировщик. Утверждать это у него были все основания. Не раз он демонстрировал ученым, и умение передавать животным через глаза свои мысли. Насколько сложными могут быть мысленные внушения, показывает, к примеру, эксперимент, участником которого 17 ноября 1922 года стал Кажинский.

По просьбе, научной комиссии Дуров должен был внушить собаке следующую последовательность действий: выйти из гостиной в переднюю, подойти к столику с телефонным аппаратом, взять в зубы адресную телефонную книгу и принести ее в гостиную. Всего полминуты Дуров глядел в глаза собаки, но все было выполнено точно. А между прочим, как было отмечено в протоколе, кроме телефонной, на том же столике лежали еще и другие книги. "Собака была в передней одна, за ее действиями наблюдал профессор Г.А. Кожевников - через щелку открытой двери. В.Л. Дуров находился в гостиной вне поля зрения собаки".

Только в 1920-1921 годах в зоопсихологической лаборатории Дурова было проделано 1278 подобных опытов (в большинстве своем удачных). При этом внушением занимался не только сам дрессировщик, но и другие люди, знавшие его методику. А она такова: "Я смотрю через глаза как бы в мозг собаки и представляю себе, например, не слово "иди", а двигательное действие, с помощью которого собака должна исполнить мысленное задание..." Методика эта под силу практически любому человеку,

Не для грюку !!!

умеющему концентрировать свою мысль. Годится она для "программирования" не только животных, но и людей.

Какие виды энергии ответственны за перенос мыслей, ученым еще предстоит узнать. Кроме электромагнитной, сегодня проверяются и другие гипотезы. Некоторые исследователи предполагают, что это совершенно самостоятельный вид излучения, сопровождающий, в частности, электромагнитные колебания торсионные (спиновые) поля. Другие ученые говорят, что в этом могут участвовать так называемые форм-поля полых структур. Одним из первых обнаружил их над пчелиными сотами новосибирский энтомолог В. Гребенников.

Выяснилось, что эти поля можно почувствовать: в виде легкого давления, прохладного ветерка, вспышек в глазах или металлического привкуса во рту. Предполагают, что палочки и колбочки глаза - те же ячеисто-слоистые структуры - также способны создавать подобное волновое поле. Причем направленность его излучения зависит от направленности взгляда...

Особенно эффективно это воздействие, когда мысленный поток направлен в глаза, а через них, как говорил Дуров, "куда-то глубже глаз - в мозг животного" (и человека). Того же мнения придерживаются и некоторые современные исследователи... Они считают, что благодаря зрению мозг получает основную массу не только оптической, но и "телепатической" информации о человеке, с которым происходит общение. Огромная часть этой информации анализируется нами на подсознательном уровне. И именно благодаря этому мы уже через минуту-другую после начала общения интуитивно чувствуем, что представляет собой незнакомый доселе человек.

ЖМУРИМСЯ ОТ УДОВОЛЬСТВИЯ?

Гипотеза о телепатической роли глаз объясняет многое. Мы тарашим глаза при удивлении или от неожиданности. Пожираем глазами то, что нас чрезвычайно заинтересовало. У нас глаза лезут из орбит при испуге... Оно и понятно: глаза широко раскрываются, когда мы бессознательно стремимся получить через них максимум

Не для гружку !!!

информации - и зрительной, и телепатической...

И наоборот, мы непроизвольно прикрываем глаза, когда нам хочется отгородиться от внешнего мира: при скучном разговоре, при сильном утомлении или наплевательском отношении к происходящему. Глаза прикрываются сами по себе и когда мы пытаемся сосредоточиться на чем-то внутреннем: своих мыслях, воспоминаниях, ощущениях.

Мы прищуриваем глаза во время пристального наблюдения за чем-либо или при высокой концентрации мысли. Оставляя лишь щелочку для зрения, организм тем самым старается отгородиться от всего второстепенного, неважного, мешающего сосредоточиться на главном.

Не случайно и то, что человек зажмуривается или отводит глаза под чьим-то укоризненным, осуждающим взглядом. Тем самым он не допускает в них чужих эмоций и защищает свой мозг от отрицательной информации.

Если согласиться с гипотезой о передаче мысли через взгляд, то становятся понятными и другие замеченные психологами закономерности. Так, например, во время разговора в глаза чаще смотрит тот, кто считает своего собеседника сильнее, опытнее, мудрее. Подобно ученику в школе, он, таким образом, открывает свой мозг для телепатического внушения. По той же причине рассказчик редко смотрит в глаза слушателя. В его мозге идет интенсивный процесс формулирования мыслей, а чужой взгляд (а следовательно, и чужие мысли) может этому помешать. Вот он и отводит свои глаза.

Известно: чем больше расстояние между собеседниками, тем чаще они поглядывают в глаза друг другу. Ничего загадочного нет и в этом: частые взгляды компенсируют уменьшившийся информационный обмен. И вполне естествен совет опытных людей: чтобы лучше понять кого-то или без искажений передать собственную мысль, смотрите собеседнику прямо в глаза. При этом будет лучше восприниматься не только душевное состояние друг друга, но и мысли. Ведь информационный диалог идет напрямую: мозг - мозг.

И наоборот, чтобы уберечь наше подсознание от нежелательного воздействия, лучше не смотреть в глаза тому, кто

Не для грюку !!!

нас атакует. Отвернуться. В крайнем случае, смотрят на его переносицу или лоб. "Агрессор" ничего не заметит, разве что почувствует нечто неуловимо неприятное, "холодное": ведь настоящего чуткого контакта не будет (что и требуется). Но зато мы хоть как-то будем подстрахованы от воздействия его негативных энергий: узконаправленные микроантенны наших глаз отклонятся от чужой энергетике и не пропустят большую ее часть в наш мозг.

Интересное наблюдение: женщины, в отличие от мужчин, значительно чаще смотрят в глаза и не воспринимают прямой взгляд как угрозу. Скорее, наоборот, для них он - признак интереса и желания наладить контакт. Некоторые исследователи полагают, что такая потребность в прямых взглядах заложена в женщину самой природой. С одной стороны, она вызвана необходимостью привлечения партнера для продолжения рода. А с другой - потребностью "тонкого" общения с новорожденными: именно через глаза мать налаживает телепатический контакт со своим ребенком, когда тот еще не научился говорить.

Существует еще одно объяснение, почему женщины стремятся к прямым взглядам. Если для мужской половины человечества более свойственно логическое мышление и потому важен, прежде всего, смысл слов, то для женщины существа более интуитивного - важнее то, что стоит за словами. Она значительно восприимчивей к телепатической информации, и потому для нее гораздо большее значение, чем для мужчин, имеет взгляд.

*Продолжение статьи «Почему завязывают глаза перед расстрелом»
ищите в третьем выпуске журнала «ШУМ»*